

Kaddish

Liviu Antonesei

Pentru Lev Rubinstein

Leul R a fost călcat pe trecerea de pietoni, ca și bunicul altui poet în urmă cu jumătate de veac, după o săptămână, a murit în spital, dar cine crede că realismul a învins prin această crimă conceptualismul se înșeală pînă la cer – din trupul însîngerat, zdrobit, poezia s-a ridicat ca un abur, a invadat aerul, s-a lipit de ziduri, de frunzele înzăpezite, de frunțile noastre, încă un poet asasinat care își învinge, nu doar inamicul trecător, ci destinul său pămîntesc... un șirag de mărgelile pentru poeții asasinați, dar și pentru bunicul poetului de acum jumătate de veac, s-ar vedea din cer, de pe lună, de pe astrul visat de ei toți... și totuși, dacă șapte este un număr purtător de noroc, de ce șaptezecișisapte a trebuit să aducă cu el ghinionul?
14 - 15 Ianuarie 2024, în Iași

Primăria Capitalei

DALI

HADRAN

UNIVERSUL LUI SALVADOR DALÍ

ARCUB

Hanul Gabroveni
Centrul Istoric

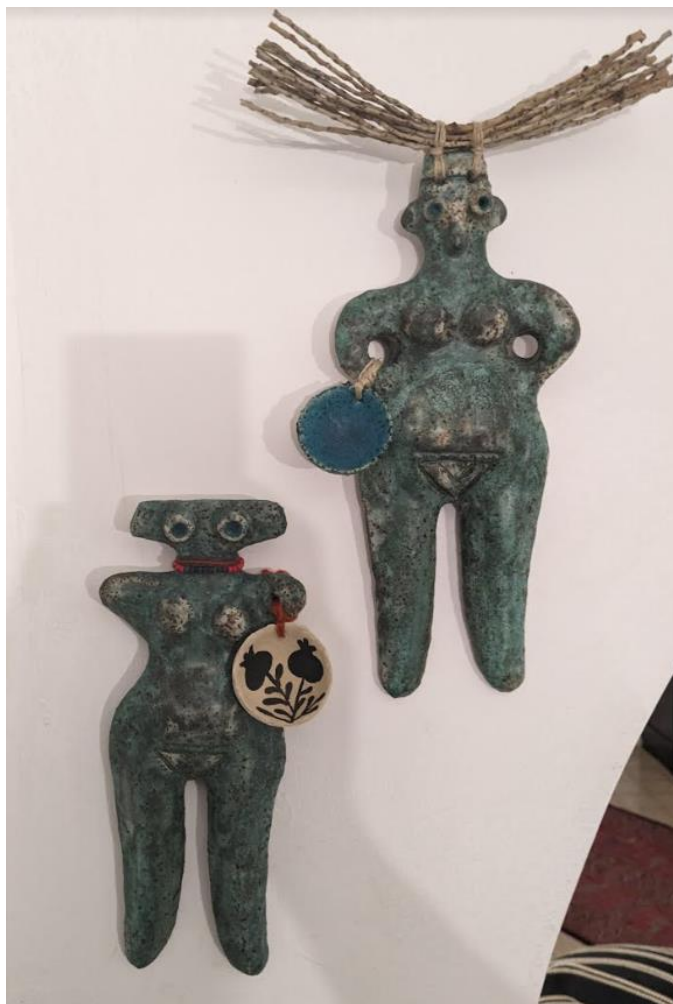
13.12.2023

-12.05.2024

10.00 - 20.00

170 de exponate
litografii,
grafică,
gravuri,
sculpturi,
miniaturi din aur și diamante,
experiență VR

Photo: Robert Decker/ARCU B & Decker/ARCU B - Art Investment Partners

Particulele lui Dumnezeu Anca Hirshpeck

Uneori ne e frică să adormim
ca să nu ne trezim mai departe cu o
realitate
pentru care nu găsim tratamentul potrivit.
Viața ne-o ia înainte:
materie primă și zgomotoasă
care ne ajunge până la glezne, până la
genunchi, până la umeri
și lasă, aparent, capul să se zbânțuie
în iluzia că melodia continuă.
N-am ieșit încă din Țara de Nicăieri;
respectăm ca niște pionieri destoinici legea
paradelor goale și a
plăcerilor amânate,
câteodată primim decorații
sau primenim liniștea din jur
care se urcă pe noi cu picioare subțiri de
păianjen,
apoi se-aude singurătatea cum intră în toate
ca un regizor de mâna a doua
și-atâția îngeri circumspecți de pe margine
uită să facă galerie
zidurilor noastre aprinse
care crapă unul de dorul altuia.

Bulă: – Aveți pastile contra lenei?

Farmacista: – Avem, sigur !

Bulă: – Băgați-mi și mie una în
gură!

Julien Caragea

7 CIUTURI DE ODINIOARĂ

Pe copăceii de argilă roșie
cum ieși din pădure
nu vezi tăblițe cu localități
Ci scris numele setei
Și un scor 13-13

2.
Stele căzătoare
vulpi lipicioase de foc
această înfrângere a fidelității
prin confort
Au năzuit
de s-au cazat peste noapte
într-o fântână

Fântânile nu pot depune mărturie
Însă știu
să își ascundă bine tristețea

3.
Iar cumpăna rustică era făcută
din foițe albe

de țigară
Pe care în pușcărie
cineva chircise poeme

4.
Și lumânarea de care
fusesse aninată ciutura
se rușina
De pungile cu sânge
alimentând prin
întuneric
în spitale
vene bolnavilor

5.
Există totuși
o marjă a meritului

O decență a ierarhiilor

6.
Sarica adunată pe umeri
Criptată biblic
Și lațele de lână iau forma
cărșoarelor cețoase
de pui somnolenți
Toiagul cumițește ecouri
în poarta străvezie de gheață
a casei
Din adânc se apropie
și pelerinului îi zâmbește
galben
chipul fântânii

7.
O minge pripășită
noaptea
în o fântână
îmbună apele

Marcel Lupu

Schimb de păreri

Entre nous le chien

Doi căței stăteau de vorbă
După-un urinat la gard:
”Ce e cu stăpâna ta? Ce-i așa sulemenită? -
 Ăsta-i fard?”

”Și de ce ține în brațe un cățel?
Când bărbatu-îl ține-n lesă
Și-îl tratează, vai de el ?!”

-”Fardul e pe fața ei
Ridurile a le-ascunde,
Ca s-atragă tinerei
Cu-o fetiță s-o confunde!”

”Iar cățelul cel din brațe
Ea îl ține ca un scut
Ca să nu se vadă, Doamne,
Pieptul care a căzut!”

”Din profil e puțin boantă
Și dacă te uiți mai bine,
Căutând o variantă
Seamănă, puțin, cu-un... câine!”

Gabriel M. Gurman MD

**Professor Emeritus, Anesthesiology
and Critical Care**

**Ben Gurion University of the Negev,
Beer Sheva, Israel**

Sleep well...

Sunt anesteziat. Uneori am sentimentul că m-am născut anesteziat, atât de mult timp mi-am petrecut viața în sala de operație și în fiecare dintre domeniile de activitate ale acestei splendide specialități.

Pe parcursul întregii mele vieți profesionale am lucrat și am întâlnit sute (mii?) de oameni dedicați, ca și mine, acestui domeniu medical.

Trebuie să mărturisesc că mulți dintre ei s-au dovedit a fi mult mai buni decât mine, deoarece au fost, din punct de vedere profesional, mai bine pregătiți, au posedat mai multă experiență și (trebuie să recunosc) au fost mult mai dotați decât mine.

Dar niciodată, niciodată, nu i-am invidiat pe niciunul dintre ei. Nu am fost niciodată invidioasă, am privit realitatea și am primit-o așa cum era. M-am mulțumit cu ceea ce aveam și nimic mai mult.

Dar, ceva s-a schimbat în acest subiect.

În ultimii doi ani, am devenit gelos pentru unele realizări deosebite în acest domeniu.

Și trebuie să mărturisesc că, pe măsură ce trec anii, acest sentiment devine din ce în ce mai puternic.

Cu mult timp în urmă am devenit conștient de definiția anesteziei perfecte: o situație ideală, în care pacientul este complet separat

de realitate, nimic din ceea ce se întâmplă în atmosfera înconjurătoare nu îl deranjează, este calm, relaxat, așa putea spune chiar senin și fericit, uneori cooperant cu chirurgul său, dar, dacă este necesar, profund adormit.

Sunt sigur că descrierea de mai sus a avut efectul pe care speram să-l am: ai devenit curios să afli cine este medicul și cine este pacientul.

Nu intenționez să vă mențin neliniștit și nervos.

Bine, iată. Iranul este doctorul și lumea civilizată pacientul!!!

Nici Hitler, nici Saddam Hussein sau Kim Jon Un nu au reușit să anestezieze întreaga lume așa cum o face conducerea Iranului.

Dar pericolul este mult mai critic decât în orice altă situație similară.

Pentru prima dată în istoria modernă, o țară a acumulat tot ceea ce are nevoie pentru a deveni un adevărat inamic pentru toate celelalte:

*o populație numeroasă (aproape 90 de milioane de oameni)

*o vastă rezervă de petrol (reprodusă de pe Google: "a patra ca mărime din lume la aproximativ din 2013, deși se situează pe locul trei dacă se exclude petrolul neconvențional. Aceasta reprezintă aproximativ 10% din totalul rezervelor dovedite de petrol din lume. La ratele de producție din 2020, rezervele de petrol ale Iranului ar dura 145 de ani dacă nu s-ar găsi petrol nou")

*un sistem dictatorial, unul dintre cele mai crude și opresive regimuri, făcând imposibilă orice opoziție din interior

*un regim islamic fundamentalist, cel mai extremist din zilele noastre

*la doar un pas de a poseda capacitatea nucleară.

Această combinație este monstruoasă, iar ultimii ani au demonstrat că nu exagerez.

Să fim clari.

În prezent, Iranul reprezintă un pericol real pentru Israel. A creat o rețea de teroare internațională: Hezbollah, Hamas, milițiile siriene, gruparea Hu'ties din Yemen.

7 octombrie anul trecut a fost doar punctul de plecare pentru un atac general împotriva noastră.

Trebuie să înțelegem: aceasta nu a fost o acțiune menită să-i ajute pe palestinieni în dorința lor de a avea o țară proprie. Ei nu dau doi bani pe situația palestinienilor (uitați-vă doar cum arată Gaza acum...). Totul a fost (și încă este) făcut cu un singur scop: dispariția Israelului, și nimic mai puțin. Acest lucru este scris, acest lucru este spus, acest lucru nu este un secret.

Și totul vine din Iran, ai cărui lideri proclamă: scopul este dispariția entității sioniste de pe harta lumii.

Din nefericire, nu toată lumea din Israel a acordat atenție acestui fapt și, chiar dacă acest lucru este acum clar și nu mai poate fi contestat, guvernul nostru (nici singur, nici împreună cu SUA) nu a luat nicio măsură și, astfel, pericolul iranian este aici pentru a rămâne.

Dar trebuie să fii idiot ca să nu înțelegi că dispariția Israelului este doar primul pas.

Următorul este transformarea Iranului într-o putere regională, cu posibilitatea de a controla totul, ceea ce se va întâmpla pe o

mare parte a mapamondului, din India până în Egipt (dacă nu chiar mai mult).

Nu sunt eu cel care a descoperit această nouă realitate.

Barry Ruben (director al Centrului Global Research in International Affairs (GLORIA), universitate interdisciplinară) a scris: "Una dintre cele mai importante evoluții de la începutul secolului XXI în Orientul Mijlociu este ascensiunea Iranului pentru a deveni o mare putere regională. Acest lucru s-a întâmplat nu numai pentru că Iranul are un regim islamist sau chiar pentru că a militat cu îndârjire pentru arme nucleare, ci și datorită altor factori, inclusiv atuurile geopolitice ale țării și un vid de putere relativ".

Unii ar spune: Bine, nu este problema noastră. Să o rezolve Israelul, este problema lui, Israelul este în pericol și asta e tot. Fals!

Dar există un al treilea pas: Islamul mai presus de toată lumea. Deutschland uber alles, vă amintiți?!

Și "ei" au răbdare, "ei" au timp.

Iată, încă o dată, Ruben, care concluzionează: "...este rezonabil să spunem că puterea crescândă a Iranului este probabil cea mai periculoasă situație cu care se va confrunta lumea în următorii ani".

Așadar, să ne întoarcem la "anestezie".

Sunteți de acord cu mine că întreaga lume (și în principal puterile occidentale precum SUA, Marea Britanie, Franța, Germania etc.) se află într-o stare de stupeoare, de somn profund, de inconștiență?

Este doar o chestiune de timp.

Iranul va avea în curând arma nucleară, nu pentru a o folosi (să sperăm!), ci pentru a

amenința, pentru a neutraliza orice opoziție sau rezistență la planurile sale.

Vă rog, nu confundați Iranul cu Germania nazistă.

În 1933, populația Germaniei era de aproximativ 45 de milioane de locuitori. Germania nu avea nici petrol, nici capacitate nucleară (au fost aproape de ea, dar din fericire nu au reușit), Germania nu avea în spate - ca și Iranul - 1,8 miliarde de musulmani, unii dintre ei gata să ajute la planurile monstruoase de cucerire a lumii.

Dar, exact așa cum s-a întâmplat acum aproape un secol, se întâmplă și acum: marea

puteri sunt neputincioase, într-o stare de hibernare/sedare/ stupoare/ anestezie superficială/ comă profundă (alegeți cuvântul potrivit). Ceea ce le-a trezit acum 84 de ani a fost faptul că Germania a început războiul. Care a fost rezultatul? Între 75-85 de milioane de oameni au murit în timpul aceluia război.

Au dreptul puterile occidentale să aștepte până când Iranul va ataca? Câte milioane de oameni vor muri în următoarea conflagrație mondială?

Nu sunt primul care spune că cei care nu învață din lecțiile istoriei sunt predispuși să le repete. Acesta a fost George Santayana care a scris:

Cei care nu învață istoria sunt condamnați să o repete, și, de asemenea: Cei care nu-și pot aminti trecutul sunt condamnați să îl repete".

Da, țările aparținând civilizației occidentale au o viață frumoasă, un nivel economic ridicat, oamenii lor nu trebuie să îndeplinească cele mai dificile munci, acest

lucru este făcut de străini (știți foarte bine din ce țări vin în Europa!), nimic îngrijorător, cel puțin deocamdată. Da, din când în când Israelul este în pericol, dar Israelul poate să se descurce singur, iar ajutorul occidental (în principal arme) este trimis către statul evreu, împreună cu multe cuvinte frumoase de solidaritate, cu scopul ca poporul israelian să câștige războiul.

Dar acesta este doar un test.

Cine va fi următoarea victimă?

Trebuie să mărturisesc: cel mai probabil nu voi fi aici pentru a asista la următoarele evenimente tragice. Dar cei mai mulți dintre voi veți fi! Aveți o șansă bună de a "trăi" următoarea tragedie mondială.

Nu, nu va veni dintr-o dată, nu ca o lovitură mare și unică. S-ar întâmpla treptat, în trepte, în etape.

Așadar, dormiți liniștiți, vă aflați pe mâinile celui mai de succes "anestezist".

Singura noastră problemă este una simplă: "el" posedă arta de a face oamenii să doarmă, dar "el" nu are nici interesul, nici motivul de a trezi "pacientul"...

Avem o vorbă în ebraică, în traducere: ați fost avertizați!

Vă doresc noapte bună și vise plăcute.

SAGA 2024

UCRAINA

Cerere de încetare a războiului din Ucraina.

...de la **Maria Mateiciuc**, care s-a întors recent din Ucraina. Ea comentează:

Tocmai m-am întors din Ucraina, unde am fost în vizită la niște prieteni. Tot ce am auzit despre ce se întâmplă în Ucraina este o minciună. Realitatea este mai întunecată, mai sumbră și fără echivoc fără speranță. Nu există așa ceva ca Ucraina să "câștige" acest război.

Potrivit estimărilor lor, au pierdut peste un milion de fii, tați și soți; o întreagă generație a dispărut. Chiar și în sud-vest, unde sentimentul antirusesc este de lungă durată, cetățenii sunt reticenți sau pur și simplu se tem să îl critice public pe Zelensky; vor merge la închisoare.

În fiecare sat și oraș, străzile, magazinele și restaurantele sunt în mare parte lipsite de bărbați.

Puținii bărbați care au rămas sunt îngroziți să iasă din casele lor de teamă să nu fie răpiți pentru a fi recrutați pentru recrutare. Unii au recurs la rugămintea de a-și rupe picioarele la prieteni pentru a evita serviciul militar. Echipele de căutare ale armatei au loc dimineața devreme, când bărbații își părăsesc casele pentru a merge la muncă. Le întind o ambuscadă și îi răpesc de pe străzi, iar în 3-4 ore sunt înrolați în armată și duși direct pe linia frontului, cu puțină sau deloc pregătire; este "o condamnare la moarte".

Situația se înrăutățește de la o zi la alta. Acolo unde stăteam eu, un dentist tocmai fusese răpit de forțele de securitate în drum spre serviciu, lăsând în urmă doi copii mici.

În fiecare zi, încă mai sosesc 3-5 cadavre de pe linia frontului.

Mamele și soțiile se luptă cu unghiile și cu dinții cu forțele armate, implorând și rugându-se să nu le fie luați bărbații. Încearcă mita, care uneori funcționează, dar de cele mai multe ori sunt întâmpinate cu violență fizică și amenințări cu moartea.

Teritoriul sărbătorit ca fiind "recucerit" de la Rusia a fost redus la moloz și este nelocuibil. Cu toate acestea, nimeni nu mai locuiește acolo, iar familiile strămutate nu se vor mai întoarce probabil niciodată. Ei văd cum a fost relatat războiul, acasă și în străinătate. Este o "glumă" și "propagandă". Ei spun: "Priviți în jur: este acesta un învingător?".

Mai rău, unii au fost păcăliți să creadă că, odată ce forțele ucrainene vor fi epuizate, soldații americani vor veni să le înlocuiască și să "câștige războiul". Nu există ambiguitate la acești oameni. Războiul a fost în zadar - o parodie. Rezultatul a fost întotdeauna și este clar. Oamenii sunt fără speranță, complet distruși și trăiesc într-un coșmar fără sfârșit. Ei cer un sfârșit, orice sfârșit - cel mai probabil aceeași "pace" care ar fi putut fi obținută acum doi ani.

În mintea lor, au pierdut deja, deoarece fiii, tații și soții lor au dispărut, iar țara lor a fost distrusă. Nu există nicio "victorie" care să poată schimba acest lucru. Nu faceți nicio greșală, ei sunt supărați pe Putin, dar sunt mult mai supărați pe Zelensky și pe Occident. Ei au pierdut totul, cel mai rău dintre toate - speranța și credința, și nu pot înțelege de ce Zelensky vrea să continue pe traiectoria actuală de devastare umană.

Nu am asistat la război, dar ceea ce am văzut a fost absolut sfâșietor.

Să le fie rușine oamenilor, indiferent de intențiile lor, care au susținut acest război. Și

rușine presei pentru că a continuat să mintă în legătură cu el.

Simfonia a 7-a Leningrad

Dmitri Dmitriievici Șostakovici a fost un compozitor și pianist rus din epoca sovietică, care a devenit cunoscut pe plan internațional după premiera primei sale Simfonii în 1926 și care, ulterior, a devenit un compozitor important și apreciat internațional.

<https://www.youtube.com/watch?v=favVFUe6igc>

Simfonia nr. 7 în Do major, op. 60, supranumită Leningradul, a lui Dmitri Șostakovici a fost începută la Leningrad, terminată în orașul Samara (pe atunci Kuybyshev) în decembrie 1941 și a avut premiera în acest oraș la 5 martie 1942.

Inițial dedicat lui Lenin, a fost în cele din urmă prezentat în onoarea orașului asediat Leningrad, unde a fost jucat pentru prima dată în circumstanțe cumplite la 9 august 1942, la aproape un an de la începerea asediului de către forțele germane.

Spectacolul a fost difuzat prin difuzoare în tot orașul și către forțele germane, într-o demonstrație de rezistență și sfidare. Leningradul a devenit în curând popular atât în Uniunea Sovietică, cât și în Occident, ca simbol al rezistenței la fascism și totalitarism, datorită în parte microfilmării partiturii de către compozitor în Samara și a livrării clandestine a acesteia, prin Teheran și Cairo, la New York, unde Arturo Toscanini a dirijat o interpretare transmisă la 19 iulie 1942, iar revista Time l-a pus pe Șostakovici pe coperta sa. Această popularitate a dispărut oarecum după 1945, dar lucrarea este considerată în continuare un testament muzical major pentru cele 27 de milioane de sovietici care și-au pierdut viața în cel de-al Doilea Război Mondial și este adesea interpretată la Cimitirul Leningrad, unde sunt îngropate jumătate de milion de victime ale asediului de 900 de zile al Leningradului.

Cea mai lungă simfonie a lui Șostakovici durează în mod obișnuit aproximativ 80 de minute. Lucrarea are patru mișcări. Șostakovici le-a dat la început titluri: "Război", "Amintiri", "Extindere natală" și "Victorie" - dar în curând le-a retras și a lăsat mișcărilor doar cu marcajele de tempo.

I. Allegretto

Prima mișcare este în formă de sonată modificată și durează aproximativ o jumătate de oră;[necesită citare] există două subiecte contrastante, dar fără dezvoltare,

care este înlocuită de tema "invaziei". Începe cu o temă amplă interpretată de coarde în octave, care este mai târziu reluată de suflătorii de lemn. Aceasta este urmată de o secțiune mai lentă interpretată de flaute și coarde, care se transformă în marșul "invaziei": o temă ostinato de 22 de măsuri care seamănă cu Boléro de Ravel. La sfârșitul celei de-a douăsprezecea declarații a temei, alăturile prezintă o versiune inversată a temei, care este dezvoltată într-un punct culminant. După aceasta urmează o secțiune mai lentă, în două părți, cu un solo de fagot introdus de un clarinet solo; apoi o recapitulare blândă a temei de deschidere interpretată de corzi. Scurta coda a mișcării repetă tema "invaziei", interpretată de o trompetă solo și percuție.

II. Moderato (poco allegretto)

Mișcarea a doua este cea mai scurtă din simfonie. Șostakovici s-a referit la ea atât ca la un scherzo, cât și ca la un intermezzo liric[necesită citare] Începe în acest din urmă sens, cu o temă liniștită și jucăușă la corzi. Câteva momente mai târziu, un oboi solo interpretează o variație înaltă pe această melodie. Celelalte instrumente continuă cu melodii proprii timp de câteva momente. Apoi, la mijlocul mișcării, suflătorii de lemn intervin cu o temă impetuoasă și stridentă, urmată de alături, apoi de coarde, apoi de suflători de lemn. Aceasta duce în cele din urmă la un pasaj rapid, maiestuos, care este un alt ostinato, dar diferit de tema de invazie din prima mișcare. Treimea rămasă a mișcării este foarte asemănătoare cu începutul celei de-a doua mișcări.

III. Adagio

Mișcarea a treia este structurată în mod similar cu predecesoarea sa,[necesită citare] cu o temă inițială lentă, o secțiune de mijloc mai rapidă și o recapitulare a temei inițiale. Vânturile de lemn încep cu note lente, susținute, accentuate de corni. Această temă simplă intră în cadență și este urmată de o temă declamatorie interpretată de viori. Viorile și alăturile repetă tema de coarde, pe care coardele o preiau cu o altă variație scurtă. Aceasta face tranziția direct într-un pasaj mai rapid. Viorile revin cu tema de deschidere a mișcării. Aceasta se transformă într-un pasaj oarecum frenetic, subînțeles de un ostinato în corzile inferioare. Aceasta duce la o secțiune de dezvoltare puternică. Pasajul se termină rapid, cu instrumentele de suflat aducând din nou tema originală, reluată din nou de corzi, la fel ca la început. Ultima treime a mișcării continuă în acest sens.

IV. Allegro non troppo

Finalul începe cu o melodie liniștită în corzi. Corzile înalte mențin notele înalte, cărora li se alătură pentru scurt timp și suflătorii de lemn. Corzile grave încep brusc o melodie rapidă ca un marș la care răspund viorile și restul orchestrei. Urmează un pasaj de tranziție, cu figuri de trei note interpretate de corzile înalte, accentuate de pizzicati slap la violoncel și bas. Urmează o secțiune mai lentă și cu accente ascuțite, care duce la o secțiune de dezvoltare, cu teme din mișcările anterioare. Vânturile de lemn construiesc pe una dintre acestea până când viorile preiau cu o altă temă care se dezvoltă până la punctul culminant. Simfonia se încheie în cheia de Do major.

„Când poezia vine spre tine – zice Veronica – **fii pregătită / să o primești / și ajut-o / să iasă la lumină / din adâncurile / în care s-a dospit...**” și dincolo de eleganța invitației intuiesc provocare - chemare parcă ar fi mai corect - către un dialog cu poezia limitând simplitatea comunicării, accețiunea ori înțelegerea și ne permite intrarea pe ușa cunoașterii artistice direct dezvăluind un proces intim al creației, cea care „**s-a dospit / precum copilul / în pântecul mamei**”...

Intens personală această mărturisire artistică, trimitere fără echivoc într-un spațiu în care real și imaginativ contemplă idei și stări nu pentru că trebuie ci pentru că „poezia apare când emoția și-a găsit gândul și gândul și-a descoperit cuvintele” -...și atunci ceea ce citesc îmi impune să intru „fără să bat la ușă” și să confrunt eventualitatea dialogului despre care ziceam.

Și ce citesc?

Am primit în dar de la Veronica (desigur) două cărți de poezie, publicate recent; „**Neterminatele Secunde**” și „**Frumosului deschisă poartă**” apărute la editura Vatra Veche din Târgu Mureș (în 2020 și respectiv 2023) și pentru că poezia ei mi-a fost mereu aproape am deschis, am citit și cum se întâmplă întotdeauna când poezia „și-a descoperit cuvintele” – cum zice Robert Frost - am însoțit-o pe poetă în tot acel periplu determinant pe care poetul îl acceptă sau nu , dar sigur nu-l poate ocoli: „**...poezia lui e / rugăciune / când o șoptește / chemare când o strigă /**

durere / când o gândește / spovedanie / când o mărturisește...”

„**Poetul**” și „**Poezia**” la care m-am oprit în ceea ce spun aruncă nada curiozității expusă unor afirmații atât de personale încât devin avertisment, semn chiar al cotrobăirii – poate logice, poate motivate, dar sigur răscolitoare - poeziei care oferă **.frumosului deschisă poartă.**

Elegant prezentate, într-o ținută editorială fără cusur – concepția aparținând autoarei și, sigur, execuția celor de la Vatra Veche - cărțile surprind plăcut de la prima vedere: titluri care intrigă - Neterminatele Secunde și Frumosului deschisă poartă - grafică realmente remarcabilă, semnată de un pictor care știe ce face și sigur deosebit de talentat, Florin Șuțu, la care se alătură un interior disciplinat de ideatica poetică controlată desigur de gândurile și sentimentele din care s-a născut poezia.

Poet modern, Veronica folosește cuvântul în totalitatea expresiei eliberate de canoanele versificației, se conectează emoțional fără un efort aparent uitându-se pur și simplu în sine și cum tot ceea ce știm a fi - bucurie, tristețe, durere, furie, resemnare iubire și ură (chiar), tabloul conspirativ a ceea ce suntem între viață și moarte - se cer recunoscute, apreciate ori respinse, dar existente: „**mi-e poezia / rugă / ea urcă / spre lumină / pe trei cărări / de raze / și / nu se mai termină...**” (**mi-e poezia rugă**)

Și cine este Veronica?

Dacă ai întreba-o pe Veronica Pavel Lerner cine este ea, ți-ar răspunde un pic surprinsă de întrebare: sunt chimistă!... cu diplomă universitară din București, unde s-a născut – vin eu și zic eu – a emigrat spre Canada - via Montreal-, a funcționat profesional cu

succese multiple și chiar dacă a studiat pianul și muzica îi este o modalitate de a traversa de la un timp la altul - pe românește, nu poate trăi fără ea - scrie, scrie cu precădere în limba română și cu pasiunea observatorului atent la pașii aceștia pe care îi facem în fiecare zi, - anul acesta fiind admisă în Uniunea Ziariștilor din România - dar, mai ales, scrie poezie pentru că structura intimă, emoțională, cea care generează artă „o mână”, o domină ori poate numai o eliberează... de abisuri...?

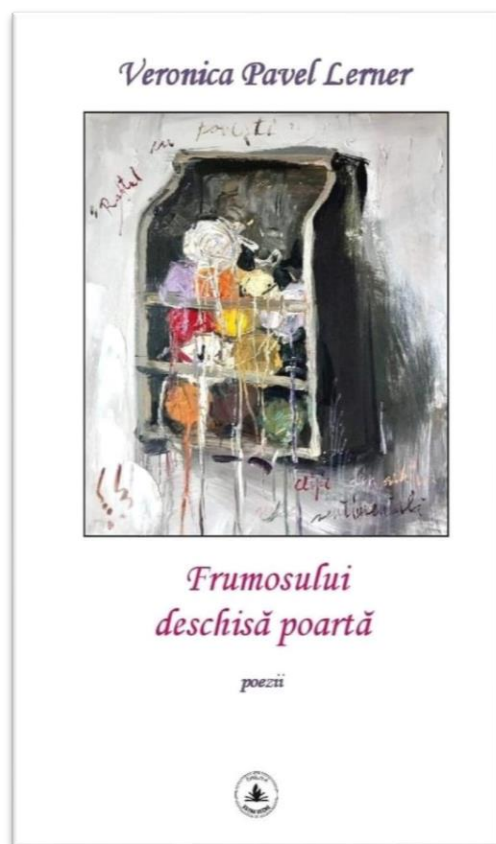
Eugen O'Neill zice undeva că niciunul dintre noi nu putem interveni în ceea ce viața a decis pentru noi și cred că ceea ce scrie Veronica: „**între zi și noapte / privesc dungile / de pe cer / zebra / lumină-întuneric / alb-negru**”...este trimitere inevitabilă la ceea ce spune scriitorul american; viața se oferă senină și sternă ori întunecată și „pusă la colț”, ne obligă să pășim parcă într-o analitică desfășurare de sentimente și stări pe care gândul le știe și nu le poate controla: „...**poposesc uneori / în trecutele cuvinte / scorburi de lumină / din care cântă / umbra / râd și plâng / oglinzi / cu imagine întoarsă / pământul e însământat / cu durere...**”(„trecutele cuvinte”)

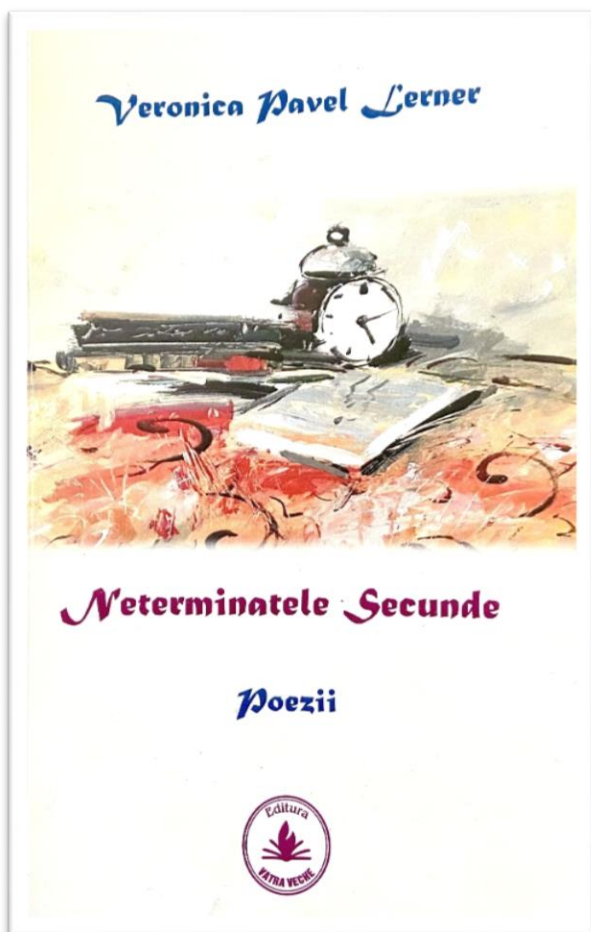
Ceea ce mi-a plăcut, m-a bucurat cumva în cărțile acestea ale „frumosului”...este tocmai diversitatea trăirilor, gândurilor, în esență seninul și umbra lui alcătuind un univers poetic desfășurat în versuri „bine temperate”- cum îi place Veronicăi să numească echilibrul la care speră - uneori calme poate doar mulțumite de ceea ce scot la iveală: „**orologiului / mă-nchin.../ desenează-mi / viața / în felii / de lumină / sculptează-mi visele / pictează-mi vorbele**” (mâinele de umbre vorbe de

vise) altelei chiar cutremurate de neliniști, de frământări și, mai ales de singurătate; pentru că zice Veronica: „**cel mai singur om / din lume / poetul**”!

În contextul exprimării artistice prin cuvânt, poezia are locul ei preferențial pentru că spre deosebire de proză și orice altă formă scriitoricească, privilegiată fiind, ea își permite intrări canonice și ieșiri paradoxale, așa încât disciplina metaforică dintr-un sonnet - „**Mi-e trupul iarnă, sufletul zăpadă / Dar nesupusă lor, eu încă lupt...**”(Sonetul meu de azi) - se reasează (aparent) întâmplător, așa că ceea ce simțim a fi poetic inundă...„**poposesc uneori / în trecute cuvinte / scorburi de lumină / din care cântă / umbra**”... (trecutele cuvinte) fără a-și pierde puterea de a spune și a comunica din adâncurile pe care numai poetul le știe.

Cum zice Maestrul nostru absolut??: „Poezia - trandafirul ce crește în potir de aur, sufletul frumos.”...

Elsa Tofan Dorval

DIN CABINA DE PROBĂ

Încerci haine de vară, pălării de soare,
Rochii, toată lumea
Face la fel, este marea reducere se sezon
50% mai puțin
Îți cumperi de toate, mai cu seamă ceea ce
Nu ai nevoie,
Și, de ce nu, dacă nici la jumătate de preț,
Atunci, când...
Auzi fără să vrei discuțiile din alte cabine
În timp ce probează
Femeile vorbesc la telefon, se știe, vorbesc
Mult, o rusoaică comentează
Tare, nu înțeleg limba rusă, înțeleg, totuși,
Că-i spune mamei
(Mama este mama chiar și în limba rusă)
Despre uraganul

Abătut peste noi, americanii, insistă, spune
Uragan de trei ori, mi se pare
Insuportabil, ies din cabina mea, îi bat la ușă
Îmi deschide
În sutien și chiloți, zâmbește, un dinte de aur
Chiar în față, este
O femeie, cum ar spune bărbații cunoscători
Bună, așteaptă cu
Indiferență să-i spun ceea ce vreau
discutând
În continuare
La telefon despre uragan, văd negru de furie
Îi smulg telefonul, zic și
Mai tare, niet americani, canadieni, niet
uragan, tolka tarnada, cuvinte
Pe care le scriu
Cum se aude din motive de analfabetism
personal
Rus, femeia nu se sinchisește
Îmi face semn că pot să continui să vorbesc,
mama
De la capătul firului
Comentează horosho, ceva de bine, femeia
probează
Probează, zâmbește
Zâmbește, concentrată pe o bluză strâmtă
care
Îi pune în evidență
Sânii și un papilom alarmant de mare între
ei, o
Întreb dacă nu se
Îngrijorează, îi recomand să vadă un
dermatolog
Desigur, zice, și
Scoate cartea de vizită pentru o clinică de
silicoane,
Ce aş mai putea spune?
Fac p a c e cu...rușii,
Îi dau telefonul, mă retrag epuizată în cabina
mea,
Alături o femeie emite un

Verdict, you russian women, go back in your country! În cabina de probă cu scaun și oglinzi Mari, dar securizate

Cu ocazia Zilei Culturii

Naționale sărbătorită de Academia Română am plăcerea să donez Academiei Române, portretul în bronz creat și turnat de mine, al Maestrului, academician FANUS NEAGU, care a scris cu darul sau neegalat, amintirile lui despre mine (atașat) :

Mircea Paul Goreniciu

Prin 1968 lucram în redacția unei reviste literare cu sediul într-o clădire copleșită de castani uriași. Orașul București, mai cu seama părțile sale vechi, trăiește-n umbra castanilor. Coroanele lor uriașe, frunza lata, floarea lor alb rozalie, umbra lor ca o ploaie binefăcătoare ocrotesc străzi și palate aparținând istoriei. În părțile cele mai frumoase, de altfel, România aparține civilizației lemnului...

Dar să revin. În vara lui '68 apare în biroul meu, un tânăr înalt, brunet, frumos, parcă născut sub Poarta Sărutului lui Brâncuși, purtând două ranite cu sculpturi din rădăcini de lemn. Mi-a umplut masa și scaunul cu creațiile lui gândite de rădăcinile pădurilor, cu scene din basmele neamului românesc, cu fragmente din boieria nestrapunsă de moarte a poveștilor și basmelor cu zmei și balauri. Scriam pe atunci la romanul "Frumosii nebuni ai marilor orașe" iar tânărul ce dădea buzna în viața mea și se numea Mircea Goreniciu sosea la o întâlnire de taină cu închipuirile mele despre lume și oameni. Venea din tacere de biserici voievodale, încarcat cu mărturisiri ale misterelor de sub

coaja pamantului, spunându-și legenda cu glasul lemnului, cu miresele adâncului, cu chinurile care fierb în brazda visului, pandite de frumusețe și nemurire. Fugea de realitățile epocii realismului socialist pe sub pleoapele tinereții, hotărât să nu plătească tribut dogmelor. Toate râurile gândurilor sale se varsau numai în estuarul copilăriei, Era limpede că aparține bucuriei de a lupta și învinge.

A dispărut în relieful vânat al epocii. Câte-odată, foarte rar, mi-l aminteam: umbra risipită. Il pierdusem, pastrandu-l doar ca pe un crampei de fraza dintr-un dintr-un scriitor de demult: "ce monotonă ar fi zapada dacă Dumnezeu n-ar fi creat corbii".

După evenimentele din 1989 a reapărut în România. Sosise prompt la întâlnirea cu castanii Bucureștilor, ca să se sprijine de Coloana Infinită, care-i Coloana Libertății a marelui Constantin Brâncuși. Trăise departe de țară, într-o altă dimensiune a timpului, unde muncise până la istovire, dar nu ingenuchiase, îndurase lovituri, studiasse și realizase saltul quantum de la visul în lemn la visul scris în bronz și oțel de la cioplituri din rădăcini, masti de capre și draci, la sculpturi moderne, monumentale împodobind municipalități din California pînă în Beijing. Încaruntit, maturizat și închipuind într-un fel știut numai de cei aleși, ideea de a învinge prin suferință.

Mircea Paul Goreniciu e un castan din București, plecat din țara lui ca să cunoască lumea și să daruiască tot ce are mai frumos în inimă. Și e în același timp o ramură din fluviul tutelar al României, Dunărea- cea lungă eternă și maiestooasă curgere albastră printre maluri neimpacate cu declinul: Artistul.

Visatorul.

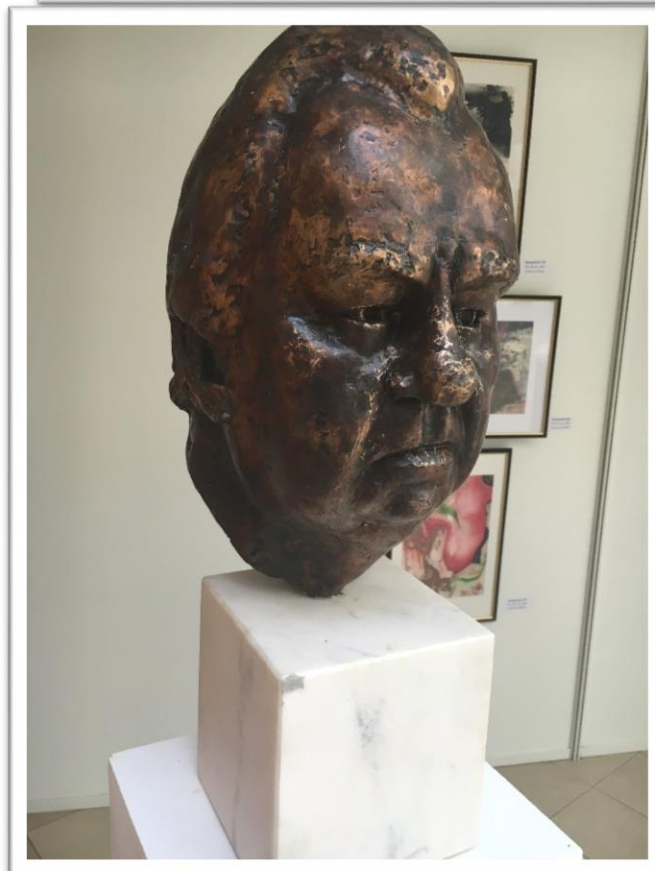
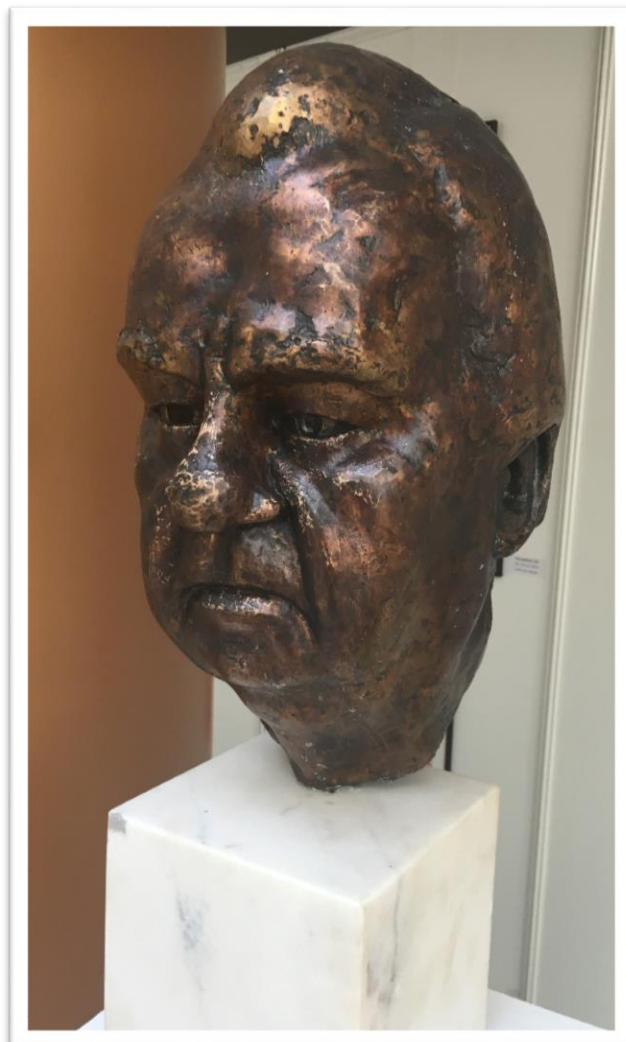
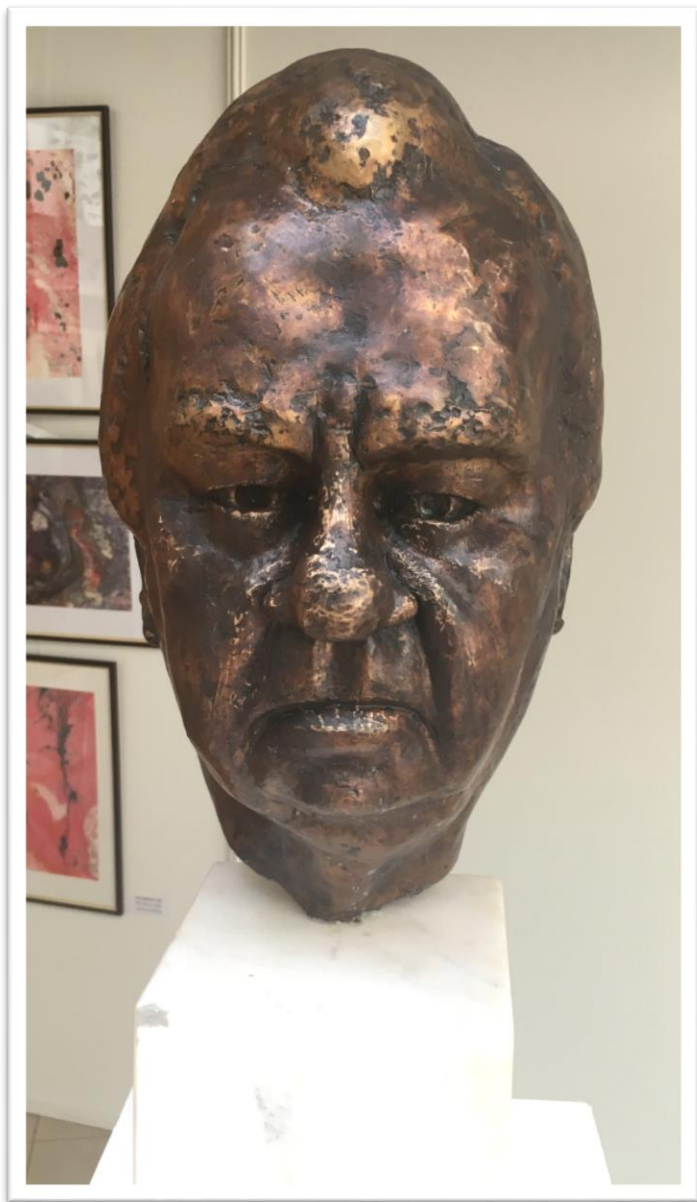
Lumea.

Desupra, norii.

Iar norii: tăceri albe, grav traversate,
de pasari singure.

Fănuș Neagu

Bucuresti, Mai 2006

Mario Molho

Artistul la 70 de ani

- Arhitect
- Pictor
- Sculptor, om de familie , amic

Am sărbătorit 70 de ani cu familia, în apartamentul-studiou al artistului, acum sculptor în metale patinate. Mario îmi dezvăluie că nu departe de locuința lui din Florentin există un atelier de sculptură deschis publicului.

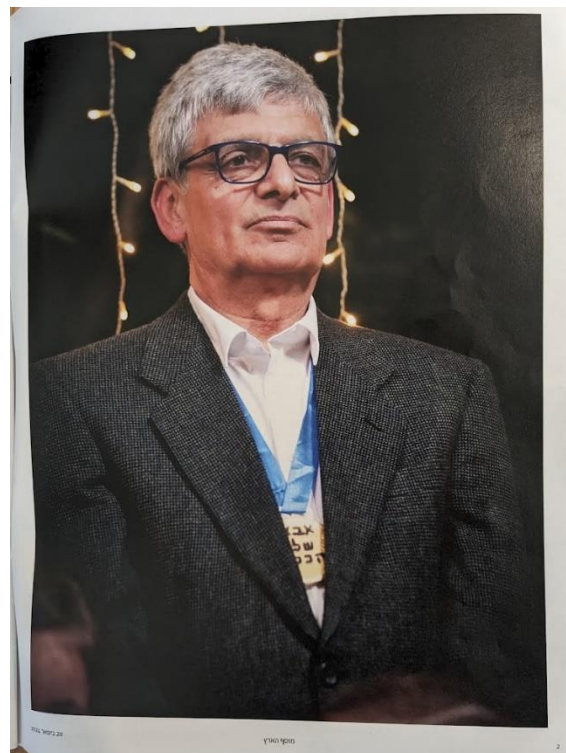
Acolo găsește unelte le necesare, menghine , aparate de sudură, polizoare și alte unelte indispensabile artizanului în metale. Dar expoziția surpriză am vizionat-o chiar la el acasă, cu amici și familie, trei generații.

O cameră a fost amenajată cu rafturi și exponate, toate din metale combinate și patinate în spiritul estetic, convingător al talentatului Mario.

După spusele lui materia primă este ready made - obiecte de metal sau din tablă găsite pe străzile orașului. Israelienii aruncă cu ușurință obiecte folosite... biciclete, țevi, balamale, robinete etc . Tot ce e metalic va fi refolosit, transformat, forjat și șlefuit. Obiectele finisate sunt expuse generos la vedere.

În alte camere avem picturi, amintiri de familie, fotografii. Este o după-amiază plăcută, un prilej de relaxare cu o bere și discuții despre... războiul actual. Cum nimeni nu are soluții hocus-pocus trecem la vizuionare și fotografiat.

Vă invit la o privire fugară prin expo MARIO MOLHO, ! **metalul zilelor... AG 2024**

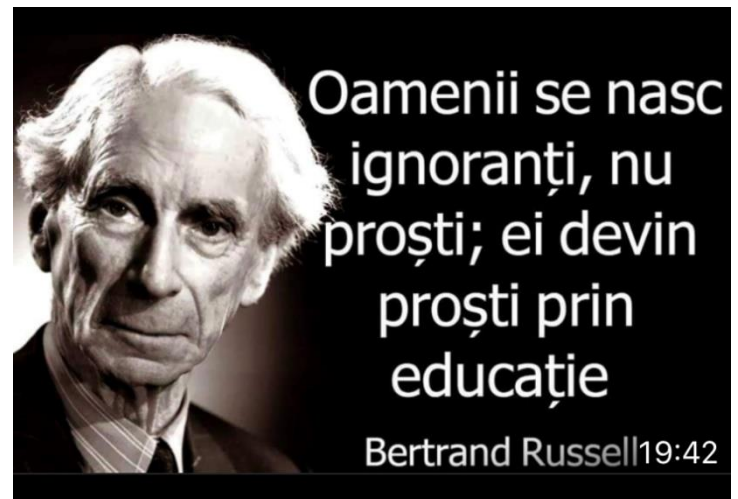

Oameni suntem?

Da, cu semn de întrebare, voi explica: noi, oamenii trăim cu senzația necesității unui for internațional care să facă ordine când forțele răului se dezlănțuie. Este corect. Astfel a luat naștere, după cel de-al doilea război mondial, Curtea Internațională de Justiție, principalul organ judiciar al Națiunilor Unite cu sediul la Haga, în Palatul Păcii. Rolul său este acela de a rezolva animozitățile dintre **state** cu obligativitatea implantării rezoluțiilor rezultate din analizarea și verificarea faptelor prezentate. La ora actuală Curtea Internațională de Justiție se ocupă de reclamația intentată de către Africa de Sud împotriva Israelului cu titlu de **genocid**... Litigiul este în proces de elucidare cu argumente pro și contra, iar după un timp – probabil îndelungat – are să se nască și sentința. Nu vreau să comentez acest aspect al justiției internaționale, în schimb vreau să vă relatez un alt aspect al aceluiași subiect, anume, problema ostaticilor. Mai bine de patru luni și jumătate, peste 130 de ostatici îndură condițiile inumane în care se află în mâinile teroriștilor Hamas. Guvernul nostru nu face suficiente eforturi pentru ca sub egida Statelor Unite, a Qatarului și Egiptului să întocmească un plan pentru eliberarea lor într-un viitor apropiat. Notez că la Haga, concomitent cu plângerea Africii de Sud împotriva Israelului, Curtea de Justiție a dispus eliberarea imediată și necondiționată a ostaticilor! Haga a dispus dar nu s-a întâmplat nimic... Aici menționez lupta continuă a familiilor ostaticilor care, nu pot aștepta ca lucrurile să se rezolve de la sine și încearcă (im)posibilul spre a asigura readucerea tuturor celor încarcerați în Gaza.

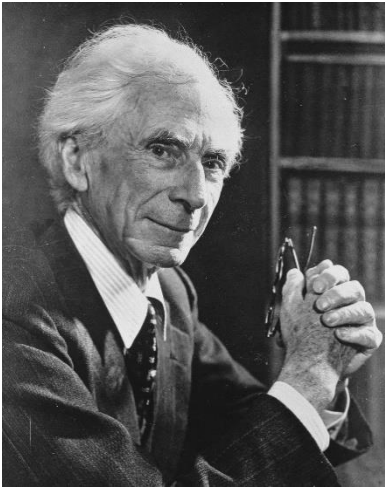
Reprezentanții familiilor s-au perindat prin diverse foruri internaționale, au stat de vorbă cu șefi de state în speranța ajutorului scontat iar nu demult s-au adresat Curții Internaționale de Justiție de la Haga. Au depus o reclamație împotriva Hamasului în care urgencează eliberarea captivilor. Răspunsul – cred – absurd și revoltător pe care l-au primit, justifică semnul meu de întrebare apărut în titlul tabletei: Haga se ocupă numai cu litigii între state! Or, gruparea teroristă Hamas **nu este stat**, ca atare (horribile dictu !)

Curtea Internațională de Justiție nu are competența (?) de a obliga eliberarea deținuților din subsolurile fâșiei Gaza...

Critica lui Bertrand Russell la adresa Israelului îl face un antisemit?

În 1970, Bertrand Russell a scris o scurtă și surprinzător de previzibilă critică la adresa Israelului. Cu câteva modificări minore, ar fi putut fi scrisă astăzi.

"Ultimul mesaj" al lui Bertrand Russell:

Ultima fază a războiului nedeclarat din Orientul Mijlociu se bazează pe o profundă eroare de calcul. Bombardamentele care pătrund adânc în teritoriul egiptean nu vor convinge populația civilă să se predea, ci îi vor înăspri hotărârea de a rezista. Aceasta este lecția tuturor bombardamentelor aeriene.

Vietnamezii care au îndurat ani de zile bombardamente americane intense nu au răspuns prin capitulare, ci prin doborârea mai multor avioane inamice. În 1940, compatrioții mei au rezistat bombardamentelor lui Hitler cu o unitate și o determinare fără precedent.

Evoluția crizei din Orientul Mijlociu este atât periculoasă, cât și instructivă. Timp de peste 20 de ani, Israelul s-a extins prin forța armelor. După fiecare etapă a acestei expansiuni, Israelul a făcut apel la rațiune și a sugerat negocieri.

Acesta este rolul tradițional al puterii imperiale, deoarece dorește să consolideze cu cât mai puține dificultăți ceea ce a luat deja prin violență. Fiecare nouă cucerire devine o nouă bază a negocierii propuse din forță, care ignoră nedreptatea agresiunii anterioare.

Agresiunea comisă de Israel trebuie condamnată, nu numai pentru că niciun stat nu are dreptul să anexeze un teritoriu străin, ci și pentru că fiecare expansiune este un experiment pentru a descoperi cât de multă agresiune va mai tolera lumea.

Refugiații care înconjoară Palestina cu sutele lor de mii au fost descriși recent de jurnalistul I.F. Stone din Washington ca fiind "piatra de moară morală în jurul gâtului evreilor din întreaga lume".

Mulți dintre refugiați se află acum în al treilea deceniu de existență precară în așezări temporare. Tragedia poporului palestinian este că țara lor a fost dată de o putere străină unui alt popor pentru crearea unui nou stat. Rezultatul a fost că multe sute de mii de oameni nevinovați au rămas permanent fără adăpost. Cu fiecare nou conflict, numărul lor a crescut. Cât timp mai este lumea dispusă să suporte acest spectacol de cruzime gratuită? Este foarte clar că refugiații au tot dreptul la patria din care au fost alungați, iar negarea acestui drept se află în centrul conflictului continuu.

Niciun popor, oriunde în lume, nu ar accepta să fie expulzat în masă din propria țară; cum poate cineva să ceară poporului palestinian să accepte o pedeapsă pe care nimeni altcineva nu ar tolera-o? O soluționare permanentă și echitabilă a refugiaților în țara lor natală este un ingredient esențial al oricărei soluționări autentice în Orientul Mijlociu.

Ni se spune frecvent că trebuie să simpatizăm cu Israelul din cauza suferinței evreilor din Europa în mâinile naziștilor. Nu văd în această sugestie niciun motiv pentru a perpetua orice suferință.

Ceea ce face Israelul astăzi nu poate fi tolerat, iar invocarea ororilor din trecut

pentru a le justifica pe cele din prezent este o ipocrizie grosolană. Nu numai că Israelul condamnă un număr mare de refugiați la mizerie, nu numai că mulți arabi aflați sub ocupație sunt condamnați la un regim militar, dar Israelul condamnă națiunile arabe care au ieșit recent din statutul colonial la o sărăcie continuă, deoarece cererile militare au prioritate față de dezvoltarea națională.

Toți cei care doresc să vadă sfârșitul vărsării de sânge în Orientul Mijlociu trebuie să se asigure că orice înțelegere nu conține semințele unui viitor conflict. Dreptatea cere ca primul pas către o soluționare să fie retragerea israeliană din toate teritoriile ocupate în iunie 1967. Este nevoie de o nouă campanie mondială pentru a contribui la aducerea dreptății pentru popoarele din Orientul Mijlociu care suferă de mult timp.

Bertrand Russell

Via Miki Leibner

EREZ MAJERANTZ

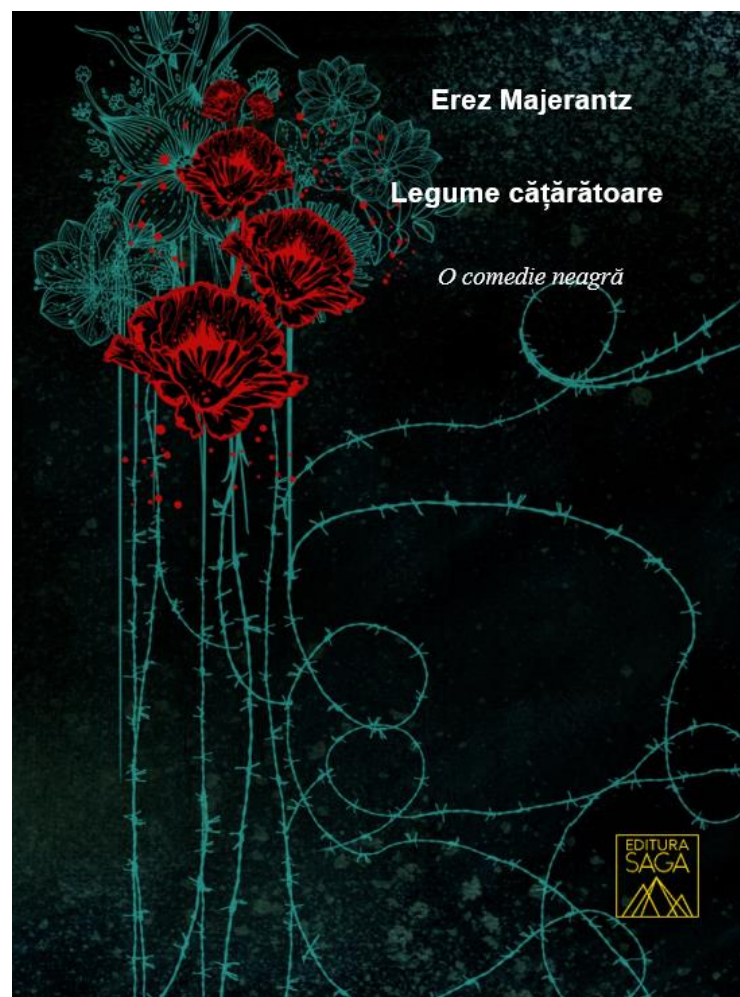
Un autor Israelian,

S-a născut în anul 1980. Erez a obținut o licență în arte în filosofie și competiție în 2004 de la Universitatea Bar-Ilan. Din 2008 până în 2009 a scris o rubrică satirică pentru portalul de știri „Nana 10” precum și o serie de schițe pentru programe online și radio. În 2013 și 2014 a găzduit emisiunea de radio „La marginea scalei” .

În lucrările sale, Majerantz negociază decalajul dintre știință, și rațional, misticism și emoțional. Un alt motiv este lupta individului cu societatea, în special soarta artiștilor și a

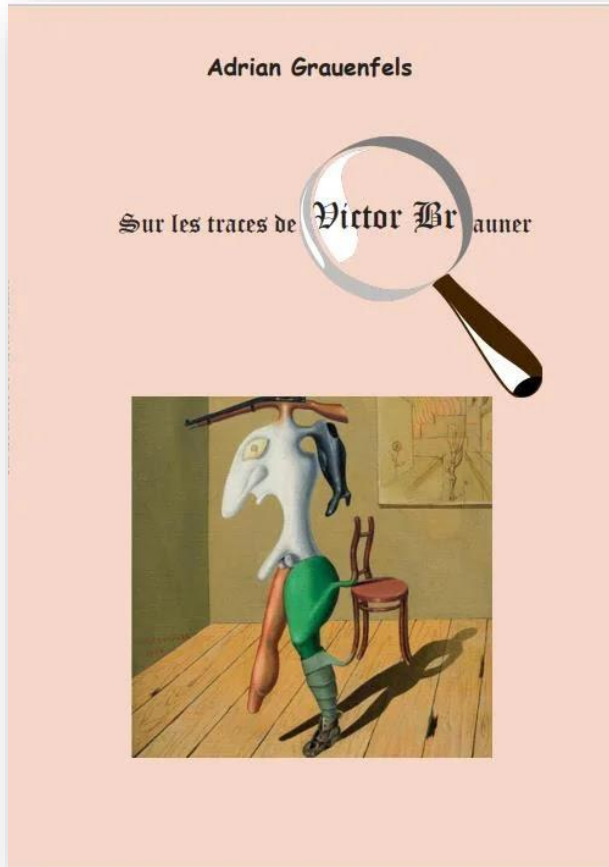
intelectualilor în comparație cu masele și viața la marginea societății. Pe lângă marii dramaturgii Brecht, Hanoch Levin și Beckett și scriitorii Borges, Grass, Kundera, Vonnegut, Kleist și Kafka, influențele lui Majerantz includ și tradiția evreiască, creștinismul, motive din cultura populară și elemente din muzica rock alternativă. A câștigat Premiul pentru Artă pentru Drepturile Omului în 2016. Împreună cu pictorul Dan Allon a creat romanele grafice „Tharaphie Taxi” și „Euro-Bar”. El este dezvoltatorul genului *Drama Sophiei*, o adaptare a cărților de filozofie pentru scenă folosind un personaj alegoric. Prima dramă Sophia, „Critica rațiunii” situată înainte de apariția filozofiei lui Immanuel Kant, a fost citită la Berlin. Este producătorul muzical și textierul trupei punk underground Dysfunction.

Teatru la SAGA – free Ebook

Adrian Grauenfels: Sur les traces de Victor Brauner le peintre voyant

Traduction et distribution - Amalia Achard
- Maison d'édition Constellations

Adrian Grauenfels est un poète, écrivain et traducteur, d'origine juive, originaire de Bucarest, installé en Israël, à Rishon LeZion. Il a publié des dizaines de livres de poésie et de nombreux articles artistiques et culturels (entre autres sur Gherasim Luca, Carlo Carra, Maud Friedland, Ansel Adams, Eugene-Auguste Atget, Anselm Kiefer, James Joyce, Dada, Italo Calvino, Saul Leiter, Samuel Bak, Avigdor Arikha) et cet essai sur Victor Brauner.

Dans cet ouvrage il montre que toute sa vie, Victor Brauner aura été l'exclu par excellence. Fils d'une famille elle-même chassée de sa région d'origine (la Moldavie)

par la répression russe. Victor Brauner est exclu d'abord par ses parents, puis de l'école des beaux-arts qui le considère comme très peu doué, et finalement considéré comme faisant partie des Surréalistes par André Breton, grand spécialiste dans ce genre d'exercice.

Un soir d'août 1938, suite à une bagarre et pour s'interposer entre les deux belligérants, il est frappé au visage et perd son œil gauche.

Cet incident devient un franchissement du miroir pour celui qui avait anticipé l'accident avec son "Autoportrait"(1931) où il se représentait avec l'œil gauche énucléé.

Il doit réapprendre à regarder mais se trouve soudain considéré par les Surréalistes comme "**le peintre voyant**". **Toutes ces exclusions vont nourrir sa psyché : le monde le rejette, mais Brauner va le réinventer en le nourrissant de ses propres fantasmes.**

Même lorsqu'en juin 1940 une dernière exclusion ou plutôt un enfermement a lieu. Il se retrouve à Marseille avec les Surréalistes mais ne parvient pas à obtenir un visa pour fuir la France, il est obligé de se cacher et peindre dans la clandestinité pour éviter la déportation.

Il va peindre sur ce qu'il trouve et avec ce qu'il trouve. **Mais cette période de difficultés matérielles est aussi une période de créativité.**

Brauner innove sans cesse et mélange emmêle les mythes dans la peinture en créant son propre système de signes et de symboles héritée de sa culture mais aussi des arts africains et océanien qu'il commencera à collectionner dans les années de l'après-guerre.

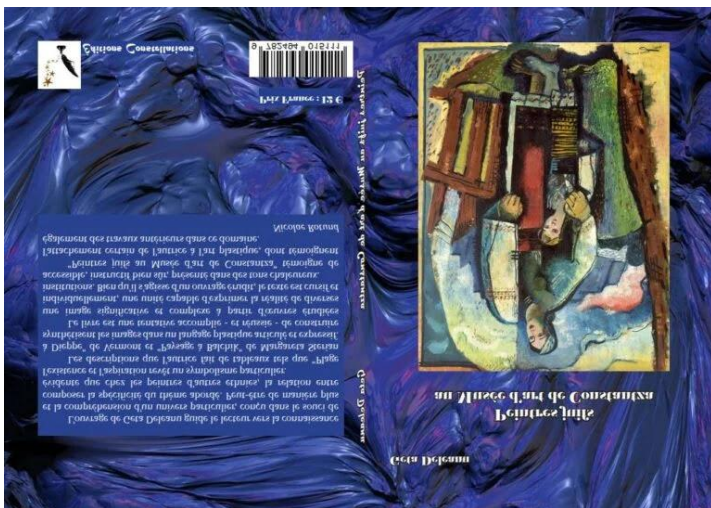
L'auteur illustre comment celui qui fut empêché partiellement de voir et de vivre,

découvrit un monde intérieur où il s'identifia parfois à des animaux : il observa ainsi le monde comme un chat, un renard, un serpent afin d'inventer des créatures magnifiques et puissantes et souvent bisexualisées, **mais où le principe féminin l'emporte**. Brauner estimait que la guerre était née du mâle enceint du mal. Il proposa en réponse un monde - que l'on redécouvre depuis quelques années - **aussi enfantin que terrible et dont l'humour est rarement absent**.

Jean-Paul Gavard-Perret

Panorama des Peintres juifs de Roumanie

Un projet de la maison d'édition SAGA-Israël dirigé par Adrian Grauenfels, traduction et distribution - Amalia Achard - Maison d'édition Constellations

Panorama des Peintres juifs de Roumanie

Geta Deleanu, "Peintres juifs au Musée d'art de Constantza".

La version française du livre a été traduite et éditée par Mme Amalia Achard, directrice de Editions Constellations, Brives, 2023, 70 p.

Le musée de Constanza est situé dans édifice de la fin du XIXe siècle et présente un mélange de styles architecturaux: à la fois préroman et génois, et les quatre colonnes sont ornées d'imposants lions sculptés. Au cours des années 30 du XX siècle, ses élégants salons furent le siège de la Logia Masonica de Constanza.

Le contenu du musée est considéré comme le plus important en Roumanie. Il abrite une collection assez vaste de peinture et de sculpture roumaines comprenant des artistes du 19ème et 20ème siècles.

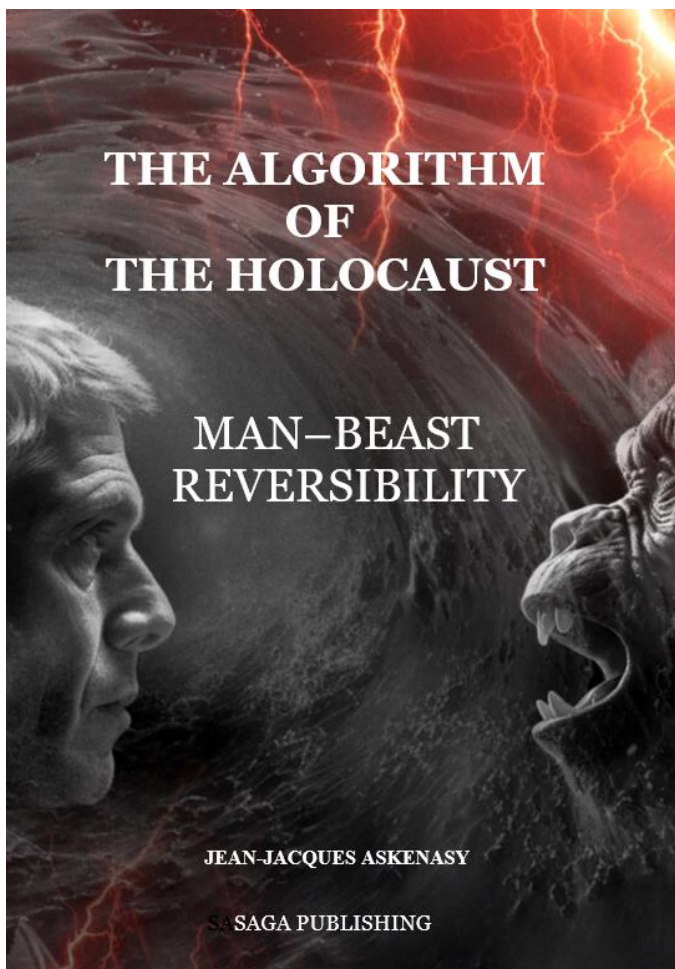
Mais Geta Deleanu guide le lecteur vers la connaissance et la compréhension d'un univers particulier : celui des peintres juifs de ce musée pour lesquels l'existence et l'aspiration revêtent un symbolisme particulier.

Elle évoque par exemple des tableaux comme "Plage à Dieppe" de Nicolae Vermont connu pour ses nombreux sujets et son intérêt pour les questions sociales, ou l'expressionniste "Paysage à Balchik" de Margareta Sterian, figure féminine marquante du 20e siècle qui a laissé son empreinte à la fois en peinture, poésie, prose et traduction.

L'auteure dans un travail d'érudition mais parfaitement accessible souligne comment la force d'expression d'une telle artiste marquante de l'avant-garde roumaine des années 30 qui comprenait également Hermann Maxy, Militia et Victor Brauner. Elle a été et reste une artiste qui a influencé des générations de poètes et peintres.

Un tel livre complète de livre de Amélie Pavel "Jewish Painters in Romania" qui n'a jamais été publié en français. D'où l'importance du livre de Geta Deleanu.

Jean-Paul Gavard-Perret

O PREVIZIUNE CU ȘAPTE ZILE ÎNAINTE...

Cu o săptămână înainte de evenimentul care a bulversat întreaga lume, a fost lansată la Academia Română cartea „Algoritmul Holocaustului și Reversibilitatea Om-Bestie”, apărută la editura RAO. În volum, profesorul de neurologie **Jean-Jacques Askenasy** a pus în discuție conceptul de reversibilitate mentală a naturii umane la starea de animal sălbatic, analizând circumstanțele care au determinat implicarea mai multor categorii de persoane în cel mai tragic eveniment din istoria umanității, Holocaustul.

„Am îndrăznit să întrerup mitul unicității holocaustului. Atunci când se vorbește de holocaustul celor șase milioane de evrei se consideră că este o unicitate, derivată din atrocități și ferocități de neimaginat. Am susținut în aula Academiei că holocaustul se poate repeta, nimeni nu a negat asta. Măcelul din 7 octombrie a depășit nivelul atrocităților din Al Doilea Război Mondial. Într-un fel, din păcate am prevăzut reeditarea Holocaustului”, a mărturisit Jean Jacques Askenasy.

Într-adevăr, în cartea sa, la pagina 9 scrie „Neonazismul Iranian și fanatismul Islamic sunt angajate în pregătirea Holocaustului următor”.

În pagina următoare autorul se întreabă: „Cum a fost posibil ca mase de oameni să devină criminali, ucigași brutali și chinuitori sângheroși?”. Iar răspunsul la această întrebare este că „existența de milenii a antisemitismului joacă un rol important și de bază în algoritmul exterminării”.

Askenasy enunță în volumul său și cele trei cauze ale algoritmului holocaustului: încrederea exagerată a agresorului, intensitatea demonizării evreilor și gradul de agresivitate necesar declanșării reversibilității om-bestie în creier.

După atacul teroriștilor Hamas din 7 octombrie în care au fost uciși 1400 de israelieni, însuși premierul Benjamin Netanyahu a comparat această dramă cu cele din timpul nazismului. Ambasadorul Israelului la ONU, Gilad Erdan a mers chiar până într-acolo încât a purtat steaua galebenă a lui David pe care erau obligați de naziști s-o afișeze vizibil, ca semn al persecutării lor, gest condamnat însă de Directorul Muzeului Holocaustului din Ierusalim, din cauza sensibilității multor evrei la această aducere aminte.

ISRAELUL, UMANITATEA ȘI LUPTA ÎMPOTRIVA BARBARIEI

Istoria și dorința de a aparține cu totul unui pământ și unui steag l-au făcut pe celebrul medic să opteze pentru plecarea în Israel, după 33 de ani în care a stat în România.

„Eu am trăit doi ani jumătate în Bulgaria, unde m-am născut, am trăit 7 ani în Franța, la Paris, unde am fost la școala primară, apoi am trăit 33 de ani în cea mai frumoasă țară din lume, mai frumoasă decât Elveția, care este România. Am socotit, că am nevoie să am o limbă, un steag și un pământ cărora să simt că le aparțin și îmi aparțin. S-a întâmplat la 31 octombrie 1972. La ora 20.07 am ieșit din avionul Tarom și am pus piciorul pentru prima dată în viața mea pe pământ israelian.

În decurs de 75 de ani, un deșert sălbatic, sterp și arid a devenit, conform indicelui dezvoltării umane al Națiunilor Unite, una dintre cele mai dezvoltate națiuni din lume.

Israelul a descoperit ambulanțele de tip Uber, a descoperit USB-ul, securitatea cibernetică, irigația modernă prin picurare, a descoperit Waze-ul. Ehud Shapatai, un geniu în opinia mea, a început proiectul Waze cu 25 de shekel, echivalent a 29 de lei românești, și a vândut această descoperire cu peste un miliard de dolari, în 2013, la Google.

Israelienii au descoperit Rewalk, care îi face pe paralizați să umble din nou, au descoperit economia comportamentală, care a primit premiul Nobel în 2002.

Avem un sistem antirachetă, Iron Dome, și avem acum un GPS pentru creier care permite neurochirurgilor să facă cu mult mai multă atenție extirpări de tumori și alte intervenții.

Toate acestea arată în mod clar cum acest popor, în 75 de ani, a venit în ajutorul omenirii, în ajutorul umanității. Din toate aceste motive, cred că acest război reprezintă lupta între întuneric și lumină. Avem și noi criminalii noștri, dar nu ne putem apropia de exterminările naziste sau de exterminările hamasnicilor”, a povestit Jean Jacques Askenasy.

UN VOLUNTARIAT FIRESC

Și cum faptele sunt cele care confirmă vorbele, Askenasy a decis în ziua fatidică de 7 octombrie să lase totul pentru a sări în ajutorul colegilor săi, asaltați atunci de mii de răniți.

„Au năvălit în spital aproape 2.000 de oameni răniți. Medicii traumatologi, chirurgii au avut de lucru enorm. Acolo unde era o problemă de neurologie, o problemă de paralizie, trebuia să pun un diagnostic. Întreg corpul medical a fost la mare înălțime. Eu am stat cât am putut, cam 12-13 ore. Am două boli cu care mă lupt și rezist cât pot. Am stat cât m-au ținut puterile pentru că nu am vrut să-i determin pe colegi

să se ocupe și de mine în acele zile. Când am simțit că devin o problemă, am dispărut. Dar nu este un fapt excepțional din punctul meu de vedere. Am făcut ceea ce cred că ar fi făcut oricine în aceeași situație. În acest fel m-am simțit mai aproape de fiul și nepotul meu, medici militari. Le-am fost astfel alături”, a mărturisit neurologul pentru **Q Magazine**.

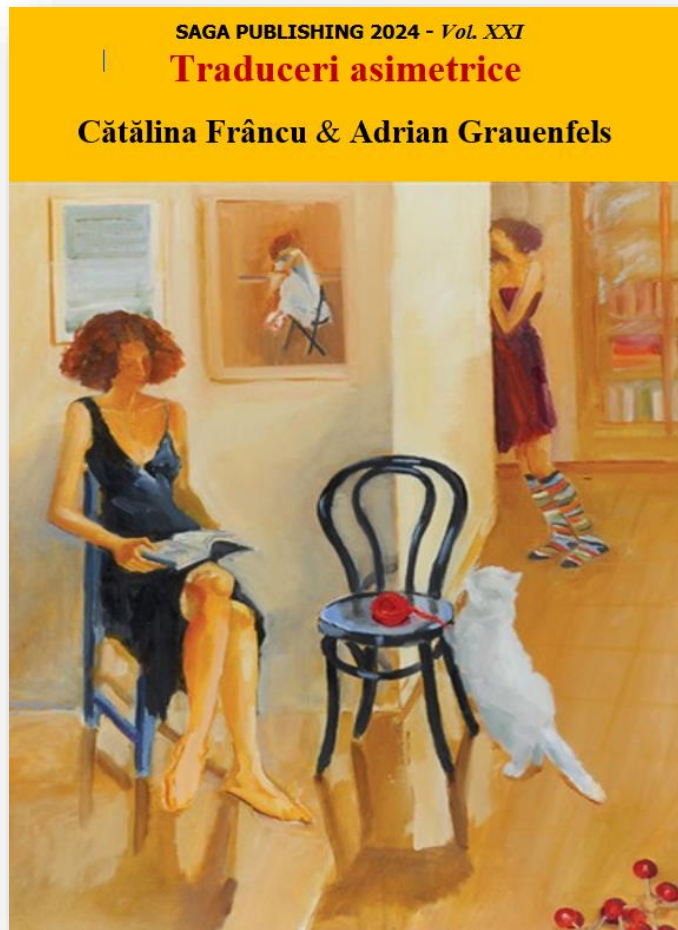
Despre decența durerii la evrei, care paradoxal, a transformat Israelul din victimă în agresor, profesorul Askenasy afirmă că „altfel nu se poate”.

„Concepția iudaică, iudaismul, nu permite să arăți un rănit sau un mort. Este interzis acest lucru. Roboții hamasnici, în setea lor de a arăta ce au făcut au filmat aproape tot. Probabil le era frică că lumea nu va crede că au decapitat, că au spintecat burțile unor femei pentru a scoate pruncii etc.

Filmările lor au dat posibilitatea ca, în ciuda legilor iudaice, Israelul să demonstreze toate aceste lucruri.

Pe de altă parte, ei s-au specializat în jocul de imagine, de fake news pe care să-l împrăștie în toată presa. Cazul cu spitalul din Fâșia Gaza este arhicunoscut. A durat 24 de ore până s-a dovedit cu date precise că nu era adevărată aserțiunea lor. E adevărat că atunci oamenii s-au inflammat isteric și impulsiv până să afle exact ceea ce s-a întâmplat. Dar, altfel nu se poate. Dacă nu respectăm adevărul, noi pierdem încrederea în ce spun autoritățile despre ce se întâmplă pe front. Și aceasta, cred, că ar fi foarte grav pentru Israel”, a mai spus Askenasy.

Traduceri Asimetrice
Poezii și traduceri Cătălina Frâncu &
Adrian Grauenfels
coperta- Miriam Cijocar

Nota Editorului

Acest proiect este rezultatul unei întâlniri random - pe net. Doamna Frâncu traduce cu obstinție poezie clasică din câteva limbi europene. Frumuseți calme, estetice, ca dintr-o bibliotecă academică florentină. Cuvintele sunt exact puse la locul lor. Cei mari (Borges, Mandelstam, Celan, Pessoa, Bachmann, Paz Lasker...) sunt virtuos traduși în spiritul textelor originale. Catalina adaugă doi poeți români care fac și ei cinste colecției. Într-o minunată asimetrie, eu adaug un modest finale cărții cu poezii și traduceri absolut pescuite la întâmplare din numeroasele surse afro-americane. Eu ador tinerii nealiniți, letristii, neînțeleșii cu care mă simt bine, acasă. De multe ori intervin în text ca să-l fac digerabil sau mai agreabil cititorului de limbă română, nefamiliarizat cu sintaxa ebraică și obișnuit cu un anume

ritm sau tact al stanțelor. Traducerile automate datorate unor programe AI cer atenție. Uneori se pot produce gafe ilogice exact ca în gluma care urmează. *Mama spune băiatului: du-te la băcanie, ia o pâine și dacă au ouă, 20. După scurt timp fiul se întoarce cu 20 de pâini. De ce ai adus 20 de pâini? zice mama. Băiatul: aveau ouă!* Tot cu programe AI am ilustrat cartea ca să țin cititorul cât mai alert. Am folosit **NightCafestudio** care produce imagini pentru un text dat. Uneori chiar nimerește sensul dorit. În total am avut plăcerea cooperativă cu o talentată și prolifică traducătoare. Sper ca experimentul să placă cititorilor și să devină viral. În sensul sănatos. AG

Jorge Luis Borges, Sonetul vinului

În ce regat, în ce veac, în care tăcută
aliniere de astre, în care zi ascunsă
și nesalvată în marmură, ideea singulară
de-a inventa și ivi bucuria va fi apărut?
L-au inventat în toamne de aur. Și vinul
roșu a curs, a străbătut generații,
pe căi anevoioase, prin fluviul timpului,
și dăruindu-ne melodia, focul și leii lui,
În noaptea bucuriei dar și în ziua potrivnică,
ori exaltând bucuria ori micșorându-ne frica
și noul ditiramb pe care ți-l dăruie astăzi,
cântat odinioară de către arabi și persani.
Vin, învață-mă arta de a-mi vedea povestea
CF

Ingeborg Bachmann, Cântece de pe o insulă

Când unul pleacă, va trebui
să ia pălăria cu scoicile strânse
în timpul verii, să o arunce în mare
să plece cu părul în vânt,
s-arunce în mare masa pe care
a pregătit-o iubirii,
restul de vin rămas în pahar

să îl arunce în mare,
să-și deie pâinea la pești,
s-amestece-n mare un strop de sânge,
să-înfigă cuțitul în valuri
și să-și scufunde pantoful,
ancora, inima, crucea,
și să se ducă cu părul în vânt!
Atunci, o, da, se va-întoarce.
Când?
Asta nu întreba.
CF

Eugénio de Andrade, Îndrăgostiții fără bani

Priveau deschis către cei ce treceau.
Aveau legende, istorii
și frig în inimă.
Aveau grădini unde luna se plimbă
mână în mână cu apa
și-un înger de piatră drept frate.
Aveau ca toți oamenii
mirajul tuturor zilelor
picurând din acoperișuri;
aveau ochi de aur
acolo ardeau
visele lor rătăcite.
Aveau foame și sete de fiară,
era tăcere
în jurul pașilor lor.
Însă, la fiecă gest al lor,
o vrăbie dintre degete,
vrăjită străpunge spații.
CF

Ne trebuie o manta Gogol
împotriva vântului oraşului.
care biciuieşte pe la colţuri prin găuri de
gloanţe peste
străzile inexistente.
turme barbare au gonit către sud
acolo nu e de oţel, sticlă şi beton, e punctul
zero pentru mulţimi refugiate .

Ne-am ridicat dincolo de cărămida bătută
spre stelele înecate, spre lunile eclipsate
de praf de puşcă
statui distruse
pe care le-am îmbrăţişa cu aripile naive
pentru a le apăra de fumul rachetelor
Hamas
şi realitatea: căldura de aici este
insuportabilă
şi mi-e dor de nevoia de a fi calm, de nevoia
de a privi copii
în nopţi cu sau fără tine, fără să ne gândim
la dimineaţă.
fără a fi nevoie de a trece prin
tuneluri pline de soldaţi si câini ucişi sub
poduri şi în tuneluri
aici nu există comparaţie
nici o toamnă ca toamna, nici o prietenie nu
se leagă
Unii spun că iarba
a fost roasă de cai ca şi cum ar fi o lege
contra păscutului liber, scrisă în Coran
Iată şi bărci care eclipsează expansiunea
continentului
comerţul cu o altă limbă transformată în
faţa mea:
spune-mi cum ai trăit visul tău
şi eu îţi voi spune cine eşti.
în fiecare noapte, şi în depărtare
se aud împuşcături şi
tobe care bat la nunta vreunui naiv trecător.

AG

MEDICINĂ LEGALĂ

în ultimă instanţă rămâne pudra oaselor
în care continui să exişti
amprente degetelor pe fotografiile şi etajere
este bine aşa,
rămasul minimalist detectabil ştiinţific,
metodă
numită de englezi forensic, de alţii
medicină legală

în ultimă instanţă devii licit, inteligent,
regretat,
ţi se simte lipsa
urma ta poate ceea ce tu nu ai încercat, te
relevă,
dispari marcând teritorii vaste,
o palmă cu linii profunde şi cicatrici fără
cheloide,
din aproape în aproape indiferenţa devine
compasiune

este de înţeles mai cu seamă iarna când
lista celor
care aşteapă să lase un semn
este cea mai lungă. analgeziant, recele te
adoarme
dai drumul responsabilităţilor,
ai îndoieli. lumea care le-a creat ar fi existat
vreodată?!
în ultimă instanţă un cer izbitor de turcoaz
se deschide

EXCESIV

O chema Elsa (cu s). A dispărut discret
Cu o sticlă de Gran Bassano rosso pe care
Au găsit-o intactă, golită, pernă sub cap,
Dar nu vermutul a pus-o în pământ, mai
Degrabă, excesul de acid citric. Încercase
Să-şi piardă urma cu Gauloises fără filtru
Un pachet jumătate pe zi, cu pudră de talc
Amestecată cu pyramidon pisat, trasă pe
nas,

În trafic, producând accidente de mini
mobra
Și mașină, dar până la urmă a decis să
respecte
O tradiție. Familia era mulțumită,
inevitabilul
Ar fi putut fi mult mai rău. O știau câțiva,
dar
Nimeni nu o cunoștea bine, ce s-ar mai fi
putut
Face, oricâtă deschidere ar fi manifestat
unii
Cine ar fi dorit să dea mâna cu metisa
răposată?!
Se spune că și-ar fi dat silința, dar nu a
reușit
Să atragă atenția. Mai încearcă, îi spuneau
și
Ea, destul de sensibilă la luarea peste
picior,
Înțelegea cerința unui răspuns rapid,
soluția
Devenind obligația morală. Cu o oarecare
jenă
Începuse să ceară, lăsați la ușă o ladă de
lămâi,
Și-o sticlă, dar acidul în exces omoară.
Autopsie
Nu s-a făcut, moartea nu fusese suspectă,
nu au
Numărat sticlele, ar fi fost un exces de
logistică,
Cunoscuții au avut o idee, să le așeze pe
mormânt
În buchet. Pe o plăcuță din tablă au scris de
mână:
Elsa (cu s), ai reușit, în sfârșit, l-ai atras
atenția!

Unde sunt oamenii?

Ian Young- Ce este absolut terifiant
în Paradoxul Fermi? *

Să ne uităm la dovezi (nu "dovezi"; doar
ceea ce vedem):

- Nu am primit, în afară de un semnal
anomal ciudat, NIMIC de la restul
galaxiei, sau de dincolo de ea. Este o
tăcere totală.

Cu toate acestea, emitem în mod constant
semnale care, până în prezent, s-au extins
până la o sferă cu un diametru de
aproximativ 80 de ani lumină. Timp de
numai 80 de ani, în întreaga noastră
existență, am transmis semnale în spațiu.

- Am scos capul pe ușă, într-o noapte
întunecată și neiluminată, și nu am
văzut nimic.

Dar cu siguranță și alte specii de acolo au
făcut la fel: au aprins o torță, au strigat.
Ceva de genul ăsta. Dar noi nu am detectat-
o. De ce oare? Ei bine, am putea presupune
câteva scenarii:

- Nu e nimeni acolo.
- Toată lumea este tăcută.

În cazul 1, acest lucru este îngrijorător.
Într-adevăr, foarte îngrijorător. Dacă noi
existăm, cu siguranță există și alții. Poate că
nu. Poate că au întâlnit un mare filtru.

Un mare filtru este un eveniment care va
nimici o civilizație. Impactul unui asteroid, o
stea care explodează în apropiere, o gaură
neagră rătăcitoare, un război nuclear,
ciumă, foamete, materie neagră. Există o
listă imensă și neexhaustivă de scenarii
posibile care ar putea curăța o planetă de
orice formă de viață. Și dacă acestea se pot
întâmpla acolo, atunci se pot întâmpla și
aici. S-ar putea să avem în fața noastră
câteva dintre aceste filtre. Însăpăimântător.

În cazul lui 2, acest lucru este, de asemenea,
îngrijorător. Ipoteza pădurii întunecate.

Toată lumea tace, din proprie inițiativă. În mod deliberat nu transmit pentru că vor să își țină secretă existența, pentru a nu fi ținta unui atac relativist calculat.

Dar, într-o notă mai luminoasă, există și alte posibilități:

- Pur și simplu nu sunt încă capabili de astfel de transmisii.
- astfel de viață nu există încă
- Ei transmit, dar astfel de transmisii nu au ajuns încă la noi.
- Transmit, dar nu într-un mod pe care să-l putem detecta sau înțelege.
- Din cauza scării uriașe implicate și a lipsei uluitoare de informații de care suferim, ele sunt la fel de probabile ca orice altceva.

* **Paradoxul Fermi** este denumit după fizicianul Enrico Fermi și se referă la aparenta contradicție între lipsa dovezilor și diferite estimări de probabilitate ridicată a existenței civilizațiilor extraterestre în altă parte a galaxiei Calea Lactee. Paradoxul este aplicat galaxiei noastre (lipsa vizitelor de exemplu) dar și universului întreg (lipsa urmelor existenței unor supercivilizații eventual extragalactice)

PRECIZIA DURERII ȘI NEBULOZITATEA FERICIRII

IAR PESTE TOATE CELE, ATINGEREA DORULUI

de Yehuda Amichai

1.

Șed în grădina prietenilor mei pe un scaun făcut din tije goale de bambus.

Din celelalte tije s-au făcut fluiere, din care se cântă prin alte locuri.

Șed comod, stau *shiva* pentru timpul pierdut și timpul ce se va pierde, iar inima mea e liniștită și calmă.

Duhurile morților mă bântuie în lumina amiezii

și duhurile celor care n-au murit încă mă bântuie la miezul nopții.

Șed pe un scaun din tije de bambus care voiau să fie fluiere, după cum fluierul și-ar fi dorit

să stea liniștită și calmă într-un scaun.

Mă gândesc la tijele de bambus care cresc lângă apă.

Dor peste tot. Precizia durerii și nebulozitatea fericirii.

2.

Am pe masă o piatră pe care e scris cuvântul "Amin",

o frântură triunghiulară de piatră dintr-un cimitir evreiesc distrus

cu multe generații în urmă. Celelalte frânturi, sute și sute,

au fost risipite de-a valma, și pe toate le cuprinde

o jale nespusă, un dor fără sfârșit:

prenumele e în căutarea numelui de familie, data morții caută

locul nașterii răposatului, numele fiului
vrea să găsească
numele tatălui, data nașterii caută
reunirea cu sufletul
care vrea să se odihnească în pace.
Și până ce se vor fi regăsit
unele pe celelalte, nu-și vor găsi odihna
deplină.
Numai piatra asta stă liniștită la mine pe
masă și spune "Amin".
Acum însă frânturile sunt adunate
laolaltă din îndurarea
unui om bun și trist. El le curăță de toate
impuritățile,
le fotografiază una câte una, le aranjează
pe podea în sala cea mare,
și prin grija lui fiecare piatră de
mormânt devine iarăși întregă,
devine iarăși una: frântură cu frântură,
asemenea învierii morților, un mozaic,
un puzzle. Joacă de copii.

Traducere: Iris Dan

Galliani, Alborada și Piazzola Oblivion

Erau toți trei în piața cu acordeon și clape
La vioară cânta o femeie frumoasă
Sub scaune pisicile pieții căutau
Amintiri, dublate de
Oasele unui pește dispărut
Chiar la Buenos Aires
Pe strada Corrientes
Gardeniile de anul trecut
Înceau să nu moară
Viața trecea ca un vals oval și infinit
Doar pietonii se schimbau
Din rău în bine și apoi treceau pe verde

Din tineri în nostalgici, moda trecea și ea
De la verde la roșu
De la piele la sânge
Căutam uitarea
Veneau avioane rele în picaj
Și moliile rodeau din noi recviemuri
Fără rușine chelnerul ciupea femeile de
pulpe, chiar și pe cele uzate de clienți la
dans. De negrul cerului.
Ca un bandoneon german adus de vapoare
cu domni spilcuiți care cereau maté
parfumat a pierzanie
și la orizont lumina dintre războaie...

AG

<https://www.youtube.com/watch?v=fCfyxE1Ov8E>

«101 cuvinte argotice» (Humanitas 2023) este un exemplu de știință lingvistică strânsă sub formă ludică, un soi de mini-vocabular al mahalagiilor și pușcăriașilor noștri.

Rodica Zafiu este cea mai solidă, competentă și fără de pată lexicoloagă și specialistă în etimologii din România. E atât de fioros de competentă încât până și eu aflu câte ceva de acolo, din cartea ei. De pildă, nu știam că termenul argotic «pârnaie» / «pîrnaie», pentru închisoare, e atestat încă de la Nicolaie Filimon, pe la 1861. Cum în general argoul se schimbă și se reînnoiește de la o generație la alta, vitalitatea lui «pârnaie» spune ceva despre soliditatea vocabularului carceral românesc.

Cartea explică, desigur, „mișto”, „șucar”, „șmecher” și demontează miturile precum „mișto” care ar veni, chipurile, din germană, sau „șmecher”, cu pretenșii degustători de vin din Oltenia. Etc etc...

Majoritatea rubricilor au apărut de-a lungul timpului în Dilema Veche. Unele sunt însă noi, iar altele din Dilema nu au fost reținute, în special unele pentru care Rodica Zafiu nu propusese vreo etimologie, fiind vorba de cuvinte din acelea în fața cărora toate dicționarele se dau bătute, precum: «gașcă»...

Lingvistul autentic știe, desigur, că este absurd să imaginezi că putem explica convingător originea tuturor cuvintelor, în toate limbile, când de fapt nici măcar «bad», în engleză, nu are o origine clară (originile propuse în general sunt la fel de neconvingătoare pe cât e etimologia propusă odinioară de Scriban pentru «gașcă»; ce e clar este că și în persană/farsi “rău” se spune

tot «bad» — iar farsi este tot o limbă indo-europeană, ca engleza, însă apropierea între cele două e refuzată de lingviști). Atunci am analizat puțin «gașca» asta misterioasă.

Iată: «gașca» pare formată ca «bașca». «Bașca» e un adverb turc, format pe «baș» (cap), cu o veche terminație de dativ în -ka. «Bașca», «baška» e ceva în plus, pentru sine (cum zicem și în română “de capul meu/lui”).

Dacă «gașca» ar avea o origine turcă, sau turcică, precum «bașca», ar trebui să identificăm o rădăcină *gaș- (ori *kaș-) sau *gaç- (ori *kaç-). O avem: este *gaç-, devenit *kaç- în turca de azi, care înseamnă “a fugi”, dar și “a trișa”.

De la această rădăcină *gaç- / *kaç- care combină sensurile de “a fugi” și “a trișa” avem în turcă termenul: «kaçırma», care în română, în limbajul trișorilor și mincinoșilor români a devenit: «cacealma»!

E de altfel comic și interesant cultural că același cuvânt turcesc, kaçırma, cacealmau, e tradus în greaca modernă, balcanică «φοροδιαφυγή», adică... «evaziune fiscală»! Spre deosebire de «cacealmau» românească, o simplă transpunere

fonetică a turcescului kaçırma, grecescul «φοροδιαφυγή» este un calc lingvistic prin traducere, căci «-φυγή», fuga, este echivalentul perfect al turcescului «kaç-», combinație de fugă și fraudă.

Știind așadar că rădăcina kaç- în turca modernă vine dintr-un mai vechi *gač-, putem imagina în turcă un termen «gačka», o asociație de răufăcători fugiți de fisc și lume, așa cum și «başka» vine de la «baş», cap. O «gačka» ar da foarte simplu, fonetic, în română «gașca», grup de oameni dubioși, în marginea societății, care trăiesc din cacealmale.

Totul este perfect logic, documentat și convingător... dar problema este următoarea: — nu există și nu a existat în turcă și nu este atestat în nici un fel un asemenea «gačka». Așa încât, deși demonstrația pare convingătoare, lingvistul autentic și onest, precum Rodica Zafiu, o abandonează, preferând să spună modest că «gașca» românească n-are etimologie, e inexplicabilă... dar câte alte cuvinte și origini n-au fost «dovedite» în felul acesta artificial, iar noi le învățăm în școli ca adevăruri de neclintit!

«Teoria chibriturilor»: o completare la un alt text al Rodicăi Zafiu

A mai scris Rodica Zafiu, printre alte bijuterii de erudiție și prudență, despre ciudata expresie «teoria chibritului», pe care ea o rezumă ca: „a vorbi, a argumenta, inutil și pedant, asupra unor lucruri simple și evidente”. Cu prudența ei dovedită, Rodica Zafiu înlătură mitul urban care caută să atribuie expresia unui episod în care figurează Nae Ionescu și dezgroapă menționări mult mai vechi ale expresiei, într-un ziar din 1925, de pildă. (Notează ea: — «Formula era deja suficient de populară încât să fie folosită pentru a tăia vorba

adversarilor politici, în discuțiile din Parlament: „Asta-i teoria chibritului... (ilaritate)” (Universul, 11.12.1925)»).

Ei bine, iată o completare și o sugestie... Atenție — doar o sugestie: expresia este limpede bucureșteană, muntenească, balcanică. Or, la vecinii bulgari «ghicitul în chibrituri» a fost întotdeauna o adevărată pasiune națională.

Ghicitul în chibrituri (“гадание по кибрит” sau “гадание на кибрит” / gadanie na kibrit) există la bulgari de când turcii au adus și comercializat sulful cu fosfor pe bețișoare în toți Balcanii. («Kibrit», care în bulgară se spune exact ca în română, este de altfel numele arab și turc al sulfului.)

Atât de mare a fost întotdeauna pasiunea bulgarilor pentru *ghicitul în chibrituri* (kibrit), încât și astăzi, în zilele în care trăim, mii de vrăjitoare și ghicitoare își oferă — contra plată, desigur — serviciile, iar pe internetul bulgar pot fi găsite sute de site-uri și manuale de ghicit în chibrituri.

Ghicitul se face prin poziționarea bețișoarelor de chibrit, codificarea lor este extremă, regulile complicate și diversificate și pretins precise. Există de pildă combinația de bețe de chibrituri pentru amor (за любов); pentru logodnă (за годеника); pentru poftă de reușită (по желание); pentru a afla riscul de daune într-o investiție (за да определите наличието на щети); sau ghicitul de Crăciun pentru tot anul (Коледно гадаене).

Manuale populare despre asta s-au scris dintotdeauna în Bulgaria, vrăjitoarele bulgare oferă diverse metode, pe care le complică la infinit, iar explicațiile, în timpul consultațiilor, sunt lungi și misterioase. În mod surprinzător, această încâlcită știință a

ghicitului în chibrituri, cu toată teoria sa ocultă în spate, nu a prins la români.

Nu am o dovadă că de acolo vine expresia, dar fiind vorba de o formulă sudică, bucureșteană, balcanică, “teoria chibritului” îmi sună tare ca un fel de referință ironică la strania pasiune a bulgarilor pentru ghicitul chinuitor de amănunțit cu bețișoarele de fosfor.

«La chiuvetă»

Apoi, tot dintr-un articol al Rodicăi Zafiu am aflat despre noua expresie la modă: — “la chiuvetă”. Ceva e făcut “la chiuvetă”, hoțește și de mântuială, așa cum ceva era rezolvat odinioară “din pix”.

Prilej de-a spune că nu trebuie căutată vreo logică în apariția efemeră a unor asemenea expresii. De altfel, cuvântul însuși de chiuvetă, care vine evident din franțuzescul “cuvette”, nu trimite deloc la același lucru ca în limba de origine. În franceză, “cuvette” e doar un recipient de mici dimensiuni și poate desemna orice, de la un lighean la o fiolă medicală. Cea din care extragi vaccinul cu seringă, da. Dar nu e, în niciun caz, chiuveta din România, cea din baie, care în franceză este un “évier”.

Multe asemenea false traduceri produc efecte comice. De pildă, ce numea generația mea un “pick-up” sau “picup”, un gramofon modern, este un “turntable” în engleză și un “tourne-disque” în franceză. În schimb, dacă îi spui unui american că tu încă mai posezi un “pick-up” vechi o să cadă pe spate de admirație. În engleza americană, un “pick-up” este o camionetă cu platformă descoperită în spate.

Acolo poți să pui și chiuveta, și discurile, și pitiții din grădină, când vrei să-i duci la gărlă ca să scapi de ei.

Cartea Rodicăi Zafiu «101 cuvinte argotice» (Humanitas 2023) este este așadar o minunăție care așteaptă să fie descoperită, motiv pentru care nu am băgat niciun “spoiler” aici, nici teoria chibritului și nici n-am făcut ceva la chiuvetă sau din pix.

* Rodica Zafiu (n. 6 mai 1958, București) este o lingvistă română, profesor universitar doctor la Facultatea de Litere a Universității din București, cunoscută în spațiul public prin articolele ei săptămânale pe teme ale limbii care au apărut, începând cu 1990, aproape fără întrerupere timp de 22 de ani, în publicații prestigioase ca *România Literară* și *Dilema*. În 2023 a fost ales membru corespondent al Academiei Române.

Etica barbarilor Mongoli

Mongolii au fost renumiți pentru toleranța lor religioasă, acceptarea punctelor de vedere și fascinația și absorbția cunoștințelor superioare ale altor civilizații pe care le acceptau ca fiind superioare lor. Cu alte cuvinte, nu erau nomazi în stilul lui Conan Barbarul. Nu erau proști, așa cum am crede noi că ar fi fost. Erau foarte inteligenți și au creat un imperiu propriu datorită acestui fapt.

Bineînțeles, asta pune în umbră metodele lor mai crude. Din ce aflăm din scrieri vechi, exista un sistem celebru pe care mongolii îl foloseau pentru orașele pe care le asediau.

În prima zi a asediului, ei plasau un cort alb. Dacă orașul sau cineva din oraș se predau, erau tratați omenește, iar orașul era pur și simplu absorbit pentru ca mongolii să poată continua cu următorul.

În cea de-a doua zi, era ridicat un cort roșu, indicând că toți bărbații vor fi măcelăriți, dar în caz contrar exista încă o șansă de a se preda.

În a treia zi, a fost ridicat un cort negru, ceea ce însemna război și distrugerea iminentă a orașului și măcelărirea tuturor celor dinăuntru, fără milă.

Erau renumiți pentru măcelărirea fără discernământ a celor care nu se dădeau la o parte din calea lor. Dacă vedeai o hoardă de cai cu un nor imens de praf în spatele lor, indiferent de ce tehnologie sofisticată /mecanisme de apărare avea orașul tău, cel mai bun plan era să ieși naibii afară ca să te predai imediat și să speri fie că nu vei fi înrobit, fie că vei fi înrolat, fie că vei fi recrutat, fie că vei fi pur și simplu lăsat să pleci.

O mare parte din această listă omite detaliile mult mai macabre. Alți colonizatori infami sunt germanii, belgienii, francezii, britanicii, spaniolii, portughezii și maori, printre alte popoare de temut.

*

Israel - Adar Ben Simon (20 de ani), a servit ca ofițer, comandant și soldat de luptă în Brigada de căutare și salvare. La 7 octombrie, teroriștii s-au infiltrat în baza sa militară. Ea a îndrumat pe toată lumea spre adăpost înainte de a-i înfrunta ea însăși cu curaj pe teroriști. Adar și prietenii ei au luptat cu curaj, puțin împotriva multora, și au salvat viețile a 120 de soldați proaspăt înrolați.

Curajul și capacitatea ei de conducere strălucesc prin acțiunile sale.

Mama lui Adar, Zehava, le cere oamenilor să împărtășească povestea fiicei sale pentru a-i onora curajul.

Umor

* Fraza zilei: „Este mai bine sa taci si sa dai impresia ca esti prost, decât să vorbești si să înlături orice dubiu.”.

* - Azi mi-am făcut CV-ul, l-am scris, l-am redactat, apoi m-a bușit plânsul.

- De ce?!

- E păcat să trimiți un asemenea om la muncă.

* La un interviu:

- Si acum, daca aveti cumva vreo întrebare despre firma noastra...

- Pai... m-ar interesa sa stiu cam câți oameni lucreaza în firma dumneavoastra.

- In general, cam un sfert...

* Mă întreb, noi, aștia mai leneși... mergem în Rai sau vine cineva după noi?

* Dacă ți se pare că patria ta te ignoră, încearcă, măcar o dată, să nu plătești taxele...

* Că trece tinerețea, nu-i mare scofală... Problema e că trece și bătrânețea.

* Căsătoria – singurul joc de noroc binecuvântat de biserică!

* Dacă este a patra zi la rând când n-ai chef de muncă, înseamnă că mâine este vineri.

* Să nu faci nimic e tare greu... Nu știi când trebuie să te oprești!!!

* Beți suc de fructe! Sucul de fructe înseamnă energie. Energia înseamnă sport. Sportul înseamnă putere. Puterea înseamnă bani. Banii înseamnă femei. Femeia înseamnă necazuri... Mai bine beți apă.

* A te mărita cu un bărbat divorțat este o datorie ecologică.

Într-o lume în care sunt mai multe femei decât bărbați, bărbații trebuie neapărat folosiți de mai multe ori...

* Până acum eram sărac, dar mi-am cumpărat un dicționar de sinonime și acum sunt nevoiaș, sărman, oropsit și necăjit.

* Nu lua viața prea în serios! Oricum, nu scapi teafăr din ea.

* Nu faceți aceeași greșală de două ori, sunt atât de multe greșeli noi de făcut!

* În gară la Fălticeni mă abordează o reprezentantă de la Colgate:

- Doamnă, știați că o persoană obișnuită își spală doar 30% din dantură?

- Domnișoară, suntem în Fălticeni. Aici o persoană obișnuită are doar 30% din dantura.

* În Paris, un țigan:

- Băiatu, faci și mie poză cu Catedrala?

Eu:

- Da, dar ăsta-i Turnul Eiffel, catedrala e...

Țiganul:

- CATEDRALO! Fă, vino-ncoa!

* M-am cazat o noapte la hotelul ăsta de cinci stele, lux ce mai.. Vă spun, prosoapele erau atât de groase că abia am reușit să închid valiza!!

* Am un respect deosebit pentru pisici. Mi-am dus pisica în al oraș, am lăsat-o la groapa de gunoi, printre boschetari, fără nici o posibilitate de supraviețuire.

Dar s-a întors acasă. Fără urlete, fără amenințări, fără reclamații la poliție. Nu ca soacră-mea!

* Oftalmologul către pacient:

- Citește aceste litere!
- Nu pot.
- Dragul meu, ești miop!
- Măi, să fie! N-a fost destul că-s analfabet, acum mai sunt și miop!

*- Cum se numesc oamenii care stau la coadă?

- Oameni de rând...

* Romania este tara in care portofelul coboara cu o statie inaintea ta.

* Inseamna ca ai imbatranit atunci când:

- tot ce mai functioneaza, doare.
- ceea ce nu doare, nu funcționează.

* Fiind foarte meticulosi, englezii au statistici pe baza carora pot prezice cati oameni vor muri anul viitor.

Pe de alta parte, inasa, sicilienii pot sa precizeze si cateva nume ...

* Un tip se trezeste cu o mahmureala groaznica si vede scris pe perete: MĂINE NU BEAU!

- Slavă Domnului că nu astazi!

Alfred Poplingher

Plăceri Copilărești De Vară

Când eram copil
Obişnuiam în zilele de vară
Când cerul era pătat
De nori albi de vată
Să-mi ridic privirea
Spre silueta lor diafană
În mişcarea lor înceată.

Uneori reuşeam să desluşesc
Contururi de animale, păsări , continente
Şi asta-mi incita o copilărească bucurie.

Când eram copil
În zilele de vară
Îmi plăcea să stau culcat pe pajişte
Şi să privesc mici gănganii
Care-şi făceau drum
Printre firele de iarbă.
Mă simţeam redus la dimensiunea lor
Şi parte din lumea lor.

Când eram copil
În nopţile senine de vară
Îmi plăcea să privesc cerul
Cu puzderia lui de stele
Puncte gălbui pe fundalul întunecat.
Învăţasem să identific
Carul Mare, cel Mic şi Luceafărul sclipitor.
Profunzimea fără de sfârşit
Îmi crea o profundă tulburare ,
Chiar o inexplicabilă spaima
Dar totodată curiozitatea şi dorinţa
De a afla ce e dincolo
De ce ochii pot cuprinde.

Decenii s-au scurs fără să şteargă
Acele nevinovate plăceri al copilăriei
Amprente ale sufletului.

Madi, florile și furnicile

Dorin Tudoran

Mi-am reamintit târziu că ieri, 10 februarie, Mariana Marin ar fi împlinit 68 de ani. S-a stins în 2003, la numai 47 de ani. Poetă strălucită, suflet tulburat, niciodată găsimu-și locul potrivit unde să arunce ancora liniștii, Madi a fost curcubeul generației sale - a risipit lumină pentru și peste toți, păstrând prea puțină pentru ea însăși. Pentru mine, Madi a fost Janis Joplin a generației sale.

1985. Mă aflu în greva foamei. Puțină lume mai are curaj să vină la mine. Și-apoi, e și inutil - cei mai mulți sunt opriți la intrarea în bloc, inclusiv mama mea. Dar pe Madi nu o poate opri nimeni și nimic.

Aud soneria. Mă duc la ușă. Mă uit prin vizor. Nu recunosc chipul. Sau îl recunosc, dar vag. Întreb: "Cine e?", dar deja încep să întredeschid ușa. "Sunt eu, Mariana Marin. Madi." Intră în casă. Pare sfârșită de oboseală. E transpirată din cap până în picioare, căci afară e foarte cald. Îmi cere un pahar cu apă. Îl bea. Îmi cere încă unul. Îl bea. Apoi: "Dă-mi o glastră să pun florile astea..." Da, are cu ea niște flori, dar ele arată ciudat, nearanjate în buchet.

Pune florile în glastră. Ne așezăm. Se uită la mine cu o privire pe care n-am uitat-o niciodată și-mi spune că a venit să mă puce -- și chiar o face -- pentru că "ești singurul om care...". Vorbim. Oftăm. Tăcem. Vorbim din nou. Se ridică să plece. Se oprește la ușă și înainte de-a trage pragul îmi spune: "Să nu uiți niciodată ce ți-am spus." Mă sărută încă o dată pe obraz și coboară scările. Dispare.

Peste o jumătate de oră, sosește soția mea. Se uită ciudat spre masă, spre parchet și se întreabă/mă întreabă de unde a apărut puzderia asta de furnici. Realizăm, târziu, că furnicile vin dinspre flori.

Mai trec niște ani, o ajut pe Madi să realizeze o carte-interviu cu prietena mea Oana Orlea. Sunt în București. Mă întâlnesc cu Madi și-i spun de furnici: "N-aveam niciun ban. Am venit pe jos la tine, tocmai în Militari. Florile le-am smuls, le-am furat din Cișmigiu..." Madi străbătând Bucureștiul pe jos, în mână cu un buchet de flori și de furnici... Viața bate literatura.

Ieri, Gabi Schuster posta pe Facebook un scurt poem al Mariane Marin:
Limba scrisă sub pleoape

*Vremea poemului înalt, amețitor, a trecut.
Gândul negru și sârma ghimpată
vor ține minte doar aceste elegii
și o feroce singurătate,
amețitoare, înaltă...*

Pisicut
- prima strigare -

In memoriam Mariana Marin

Fallen angel from a falling sky
I'm the evil you fight shy
of...

Off! Într-o lume de jungli, tu erai tusa de scară. Un fel de redingită Armani prinse borfași în blugi Dracula Park. Tot îngur se ridică și cade, tot omul vine și pleacă. Tot. Off!

Vin încet - vin ca un murmur - dintr-o călătorie neputincioasă. Am rupt-o definitiv cu mos ion roată, unirea și agro-turismul istoric. Străneștii acestei minicini corporaliste nu-mi mai pot pune beți-n roate. Vin încet, vin ca o boare. Nici nu mă simțiti. Alunec razant cu paharul vostru conceptual, vin ca o devoluție în spillozoz, vin aproape ca o fetealizare înveștată în ciococata Lăzii. Vin, cum ziceam, moale. Ca un *unlout*, ca un *miabkii znak*. Tobasi, vin. Mă puteți prezinti. Bana. Mă puteți amușina, dacă de văzut nu aveți chef. Nu?

Mă trag din voi și oricât de epuzați ați fi de miracolul tragerii lui "T" din „J" sau a lui „J" din verbebra îngrobabilă lapoale, eu vin. Și iată aici primele amintiri din copilăria unei senectuti neconvenționale. Iată, hai să-i zicem, prima strigare. Ascultați și vă minunați:

Nu am fost niciodată al vârstei mele. La douăzeci și cinci de ani eram încă un adolescent. La cincizeci, alinescemi deja stă. Chiar și *fișage-moza* mea a creat întotdeauna probleme. Unii susțineau că nu pot avea mai mult de treizeci de ani, de vreme ce fuseserăm colegi de clasă. Alții pretindeau că morsem pe la vreo nouăsprezece, căci, spuneau ei, elevi fiind, vedeam zilnic fotografia unui om deja bătrân afirmind pe coridoarele liceului lor. Și omul acela, spuneau ei cu mîna pe inimă, omul acela eram eu. Alte opinii? Se abține cineva?

Singurul psihiatru căruiu magi lasă gradă pentru cheva zile mi-a pus un diagnostic de care, lini mărturisesc, se îndoaia profund, dar altul mai bun nu găsea. Pe înțelesul oricui, boala se învenima să te ații întotdeauna la locul nepotrivit, ceva opus faimosului *serendipity* - omul potrivit la locul potrivit. Orice faci, sfidezi la miscarea aparentă a timpului, la încremeria lui de nealină. "No way, how!" Fie. Iată sau emuțiale și plec în Kosturica.

Stai culca pe burț. Capul îmi așină peste marginea ascuțită a lumii. Nu bănuiesc, nu știu dacă ghilotina va veni de sus ori de jos. Dar asta nici nu mă contazează. De cînd cu *histere-că* diplohină, o lingă desavîrșită... Deschizi gura și nu se întâmplă nimic", spune prietena mea Linda. Adevarul devine cu totul imaginar. El umple hăul de sub privirea mea, stă în gura mea ca un pumn de cîmp pe care nu-l pot scuipa. S-a lăsat liniștea. Așud timpul trece, îl simt cum îmi frige virful urechilor. Deschid gura și nu țese nimic. Prietena mea Linda se învîrte ca un CD și cîntă despre moarte cum numai moartea singură poate povesti

despre moarte, ba un pic chiar și despre viață, și nu știu de ce, cînd povestește ea despre viață se cîntă teribil și sughițe. Moartea vine în sughițuri, "Poftim!", "Mersi!", "N-ai pen ce..."

Perpendicular cu moartea ar trebui să cadă viața. Nu cade. Se prelinge. Se țîrșe. Zanzăzie înainte de a se lichefia, bijolie înante de a picura. Sfîrșite înainte de a pieri. O! Și toate lăptucile se trezesc toredorii. Olé! Și toi tauri cu coame pîlîte îl caută doar pe Dominguez. Cineva face semn că e de ajuns. Nimeni nu înțelege ce e de ajuns. Ajungem. Tot ce știu este că nu pot în nici un chip să merg metodic după Kiril. Mă hînerează, mă!

Caterina:

Pe muntii zăpada a îngălbenit
Pe mări vapoarele au adormit în ceată
Din robinete curge numai gheață
Cuvintele - un straniu zăngănit.

Dorin Tudoran

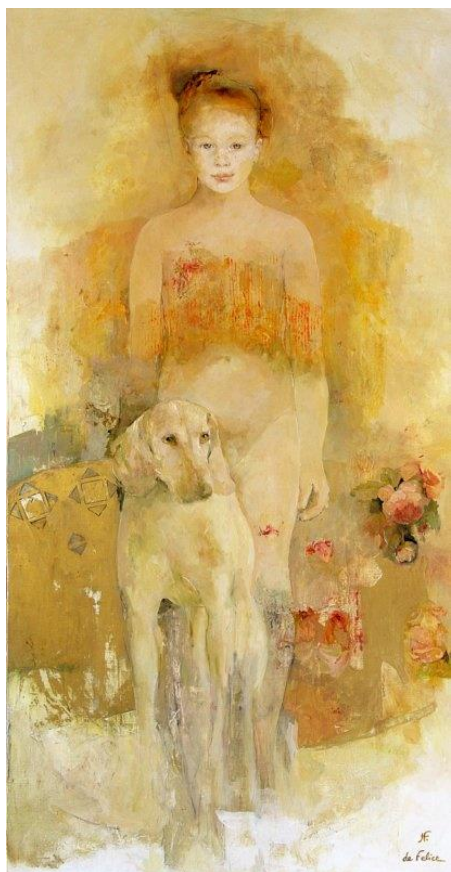
Stai culca pe burț. Capul îmi așină peste marginea ascuțită a lumii. Nu bănuiesc, nu știu dacă ghilotina va veni de sus ori de jos. Dar asta nici nu mă contazează. De cînd cu *histere-că* diplohină, o lingă desavîrșită... Deschizi gura și nu se întâmplă nimic", spune prietena mea Linda. Adevarul devine cu totul imaginar. El umple hăul de sub privirea mea, stă în gura mea ca un pumn de cîmp pe care nu-l pot scuipa. S-a lăsat liniștea. Așud timpul trece, îl simt cum îmi frige virful urechilor. Deschid gura și nu țese nimic. Prietena mea Linda se învîrte ca un CD și cîntă despre moarte cum numai moartea singură poate povesti

despre moarte, ba un pic chiar și despre viață, și nu știu de ce, cînd povestește ea despre viață se cîntă teribil și sughițe. Moartea vine în sughițuri, "Poftim!", "Mersi!", "N-ai pen ce..."

piciorale și murmur: *Some lives ago, One death ahead*
Din stînga - suflă o muzică de caterincă. Din dreapta - bate ușor grindina. Miroase a haită.

Fotografie de Ion Căca

Françoise de FELICE, de origine italiană prin tatăl ei și mama franceză, s-a născut la Paris, unde și-a petrecut primii 20 de ani. De mică, a fost introdusă în arta grafică de bunica ei, care participase la un atelier de publicitate pe vremea *Le Chat Noir*, adiacent celui al lui Fernand Léger. În același timp cu Sorbona, a urmat cursurile Beaux Arts ca auditor liber. Prima abordare a lui Françoise a fost etapa esențială a impresionismului, pe care a declinat sub toate formele sale până în 1982. A trebuit să-și construiască propria personalitate, să părăsească drumurile bătute, să-și creeze semnătura. Cu splendorile barocului sicilian și lumina insulei ajutând, ea a început să joace între fade aproape lichide și o linie fină, dar precisă. Stilul, stilul lui, s-a născut din întâmplare și voință combinate. Ea face din pictura ei o poveste introspectivă, un mod de autoanaliză.

Incidentul

Veronica Rozenberg

Dragei mele Z. ...

Am vorbit din nou cu Z., câteva convorbiri dramatice, poticnite, în care eu am încercat să verific două lucruri și ea mi-a închis, ca de obicei, telefonul în nas. Această atitudine brutală îmi dezlanțuie un fel de reacție bezmetică de a încerca, odată și încă odată, să aud de la dânsa câteva vorbe calme, pe care le aștept ca pe o ploaie după o vară caldă și prăfuită. După aceste încercări nereușite de a stabili o comunicare, am dedus că Z. se duce la concert nu în ziua în care are loc de obicei seria ei de concerte, ci a doua zi. Era duminică, 13 octombrie.

Această zi a rămas una de pomină pentru amândouă. În dorința mea de fi alături de ea, am rugat-o pe Judy S. să-mi facă rost de un bilet pentru duminică și, pe la ora 7:30, l-am ridicat de la casă. Am întrebat-o pe tânăra care distribuia biletele dacă și doamna Z. S. avea bilet pentru seara aceea și dânsa mi-a confirmat. Am intrat în hol, fiind încă destul timp până la începutul concertului, și am încercat să-mi umplu timpul premergător intrării în sală. Întâi, m-am uitat dacă mai sunt cunoscuți plimbându-se și ei ca și mine, apoi am urmărit expoziția de tablouri. Din când în când, trăgeam cu coada ochiului să văd dacă sosește și Z.

M-am întâlnit apoi cu perechea Nisim, foștii mei vecini. Am făcut o plimbare destul de lungă în compania celor doi, prezenți la fiecare din spectacolele de muzică din „capitala nordului“. În timpul acestei plimbări, am discutat despre o mulțime de lucruri, de la relatarea incidentului cu bătaia primită de mine de la un șofer rus, grobian, în drumul spre Ashdod, până la doctoratul nepoatei sale, care locuiește în apropierea mea.

După aceea ne-am despărțit, iar eu m-am apropiat cu pași înceți de geamul dinspre partea de unde urma să vină Z.

A apărut după câteva momente, grațioasă ca de obicei, îmbrăcată într-un deux-pieces mov, cu mânecă scurtă, cu sandalele ei, pe care le cunosc de multă vreme și care vin parcă de undeva, de departe, dintr-o lume care apune. Există în unduirea și mișcările lui Z. o repeziciune și o frământare care nu știu exact ce spun. Este un fel de contradicție între repeziciunea mișcărilor, pe de o parte, și încetineala cu care realizează unele activități.

Emoția mă cuprindea cu cât se apropia, m-am dat la o parte, am rămas în hol, am urmărit-o cu privirea, când uitându-se la tablourile din expoziția încropită acolo, când mâncând napolitana în format redus, oferită de un grup de fete, la intrare, în cinstea deschiderii stagiunii.

Am urcat la locul meu și, după câțva timp, a apărut și Z. S-a așezat, ce întâmplare, la mijlocul aceleiași rând unde eram eu la capătul din dreapta. Timp de 20 minute am fost singure pe același rând, separate doar de scaunele goale dintre noi. De fapt, ne separa un infinit de reavoință din partea ei și de durere și disperare din partea mea. Eu m-am apucat să citesc cartea adusă. Dânsa a început să răsfoiască și să citească asiduu programul concertului din seara aceea, „Omagiu Americii“. Mi-am impus să nu mă duc spre locul ei, ca să nu o deranjez. M-am întrebat dacă știe, dacă a observat că și eu am locul pe același rând. Expresia ei încruntată, cu bărbia încrețită, țeapănă, parcă încremenită, îmi spunea că da.

Nu știam ce voi face în continuare, nu eram sigură dacă trebuie s-o abordez, să încerc să mă apropiu de dânsa, mă domina o senzație de frică, provocată de reacțiile ei nervoase și vătămătoare.

Trăgeam cu coada ochiului, din când în când, dar privirile nu ni s-au întâlnit deloc. Poziția ei, cu capul îndreptat spre direcția opusă, ca un fel de automat pre-programat, să nu facă vreo deviere în direcția pericolului, a pericolului numit V. Răsfoia atentă a programul. Brațele erau subțiri și delicate, mâinile prelungi, și pe

ele se reliefau venele, ca un semn de permanență temporală, în timp ce brățara îi aluneca pe pielea atât de închisă la culoare, pe care razele de soare își lăsaseră amprente multor decenii. Mă uitam, din când în când, și mă gândeam câtă durere mă poate învălui din prăpastia de lacrimi care mă separa de această femeie care a însemnat atât de mult pentru mine, mereu, dar fără măsură, în ultimul an de luptă cu nesăbuinta și neînțelegerea unui sistem social pervers, a cărei victimă mă simțeam.

În pauză, am coborât și am căutat-o cu privirea, mi-era frică de o reacție nervoasă din partea ei, de țipete, Dumnezeu știe de ce. La urmă, ne-am întâlnit pe scări, am încercat s-o opresc apucând-o de braț, ea s-a îngrozit, făcând gesturi neplăcute și scoțând câteva sunete printre dinți. De unde oare un om pe care îl iubesc ca pe ochii din cap și care în viața lui a ajutat atâta lume are totuși atâta cruzime? Ca și cum aș fi fost leproasă. De altfel, mai târziu, în aceeași seară mi-a și spus că sunt o LEPRĂ.

Lângă mine stătea o doamnă, româncă și dânsa, și căreia cartea mea în limba română i-a atras atenția, am intrat în vorbă și, în timpul celei de-a doua părți, mi-a dat broșura programului de concert. Răsfoindu-l, am văzut numele lui Z. printre „Donatorii/simpatizanții Orchestrei Filarmonice din Haifa“.

M-am gândit imediat că Z. este o doamnă foarte importantă și, la fel, nora ei cea bogată, face donații unor instituții de cultură, iar nora, unor instituții de binefacere pentru copii. Și cine sunt eu, ca să mă țin scai de o asemenea persoană importantă?

La plecare, am încercat s-o aștept, dar am văzut că se îndrepta împreună cu membrii orchestrei către fosta casă de cartier Bet Rotchild, astăzi Bet Hecht. Mi-am închipuit imediat că, probabil, are loc acolo o mică ceremonie, o întâlnire a membrilor orchestrei cu sponsorii lor respectabili. M-am așezat pe o piatră, cu gândul s-o aștept la ieșire. Vântul în rafale sălbatică dezmințea căldura și uscăciunea ultimelor zile, încercând să vestească o

schimbare de anotimp. Mi-era frig, dar am așteptat, altfel nu aș mai fi avut nicio ocazie de a schimba un cuvânt.

După terminarea cocteilului, m-am hotărât să încerc să vorbesc cu ea. Cât aș fi dorit s-o îmbrățișez, să mă apropiu de ea și să se întâmple o minune, ca și ea, poate roasă puțin de muștrările unui comportament dur și necruțător, să îmi întoarcă aceeași îmbrățișare, o strângere puternică de prietenie, care ne-a legat în trecut atât de intim.

Am așteptat să nu fie multă lume în jur, mi-era frică să nu țipe, să nu mă apostrofeze rostind cuvinte urâte, groaza îmi pune stăpânire pe suflet și nu degeaba. Când am luat-o de mână la ieșirea din parculețul prin care și-a îndreptat pașii spre mașină, s-a smuls ca lovită de trăsnet, ba chiar în câteva clipe mi-a tras și câțiva pumni cu brațele ei osoase, care, deși firave, erau totuși puternice. Am încercat s-o strâng tare de braț, ca să nu mă mai lovească, și m-au podidit lacrimile, lacrimi nevăzute, doar în adâncul inimii. Cum era posibil ca femeia aceasta iubită de mine, atât de nesfârșit, fără a avea un motiv rațional inteligibil de a o iubi, ci, mai curând, unul pe care nimeni nu-l înțelege, s-a transformat într-o furibundă. Ochii, buzele, întreaga expresie erau înspăimântătoare, ca și cuvintele cumplite aruncate în jur. Dacă aș fi fost curajoasă, aș fi ținut-o cu toată forța și aș fi strâns-o în brațe, dar nu am îndrăznit, ca să nu creadă că aș încerca s-o abuzez sau să-și facă alte gânduri bizare la adresa mea. Am încercat, o dată și încă o dată, să-i vorbesc, să-i spun că doresc să stau cu ea de vorbă.

În loc să asculte, Z. îmi striga cu o voce dură, de nenumărate ori, strigând la mine să plec cât mai repede, să dispar din fața ei.

- Unde îți este mașina? – m-a întrebat și eu am întins o mână către mașina care se afla la intersecția străduței, venind dinspre parc, cu str. Keller.

I-am spus:

- Voi pleca, dar nu înainte de a sta de vorbă cu tine

Ochii ei strălucitori priveau concentrați mâinile mele împreunate într-o rugămintă fierbinte de a se liniști, acei ochi care îmi relevau o lume când se uitau către mine, de câte ori păraseam apartamentul de la etajul al doilea.

Durerea mea era imensă, o vedeam încăpățânată, împotmolită, incapabilă de a-mi acorda circumstanțe atenuante, dorind doar să se elibereze de mine pentru vecie. Ar fi vrut poate să mă și mutilizeze, poate că raționalul acestei doamne, ale cărei inteligență și echilibru m-au susținut moral aproape o viață, s-a clătinat și s-a prăbușit în lipsa de umanitate și înțelegere. Se afla în imposibilitatea de a face un pas, un gest către alt om, pentru ea nu eram om, eram altceva, iar furia îi puneă pe buze un șuvoi de vorbe urâte pe care, rostindu-le, dorea să se ușureze:

- Știi de ce ești tâmpită? Că după ce mă port cu tine așa cum mă port, tu continui... și nu mai știu ce a zis după aceea.

Eu îi spuneam.

- Z., dar eu te iubesc.

În tâmpenia, naivitatea și vinovăția pe care o simțeam, îi spuneam ceva care nu mi-aș fi închipuit vreodată că poate genera o reacție de ură și de negație atât de morbide.

- Dar nu înțelegi, nu am nevoie de dragostea ta, îmi spunea Z. cu vocea enervată, înfingând pumnale în punctele cele mai vulnerabile ale lăuntrului meu doborât, doborât de ghinion, de nefericire și de neputință.

Și eu, încercând să lungesc această discuție îngrozitoare, purtată în strada mare, îi aduc aminte de colierul cel „roz“și, atunci, în modul cel mai nebunesc cu putință, i-am spus dragei mele Z.:

- Te rog, poartă colierul, nu-i așa că se potrivește la cerceii tăi cei roz?

- Cerceii aceia sunt din... a venit răspunsul rațional în mijlocul mării de gheață și invective, cine se mai aștepta la un răspuns rațional... sunt din corali.

- Da, ce să fac că nici nu am știut și, oricum, nu aș fi avut bani pentru a-ți dăruii un lanț de corali, sunt o biată șomeră care, în curând, va trebui să cântărească dacă mai are sau nu vreun motiv să mai rămână prin această lume, dar ce importanță are pentru tine, draga mea Z., pe care nimeni nu cred că te-a iubit și înțeles și nici nu te-a judecat așa ca mine, câtă durere că nu înțelegi aceste capacități omenești pe care eu le am, dar tu, ce trist, se pare că îți lipsesc... Însă, gândul acesta a rămas doar în adâncul sufletului meu, mi-a fost frică și era poate inutil să le rostesc în fața cuiva, căci vorbele ar fi rămas fără ecou.

Simțeam cum îmi fuge de sub picioare totul, nu o voi putea revedea, nu o voi putea auzi, nu voi mai ști nimic de ce i se întâmplă și, poate cel mai tragic, o perdeă groasă în urma mea a fost trasă pentru totdeauna de inima ei de piatră.

Am încercat să mă agăț de ultima speranță...

- Oare crezi că nu vei avea niciodată nevoie de mine, Z.?

- Voi face tot ce îmi este în putință să nu am nevoie de tine, mi-a spus, și eu încă îmi ziceam că ar fi putut să fie și mai rău, cel puțin, nu era o negație totală.

M-am îndreptat spre mașina mea, lacrimile îmi curgeau deja de câteva minute pe obraji, n-am făcut nimic, din rău în mai rău, îmi era frică și de felul în care va ajunge acasă, era obosită și nu știam cum va conduce noaptea cu ochelarii cei noi. Aș fi vrut s-o ocrotesc, s-o îmbrățișez, să-i strecor din căldura și valurile sentimentelor mele atât de sincere și de adânci. Dar totul era în zadar. Eu privind-o împotriva voinței sale, „Euridice” se pierdea în neant... fără a face vreo mișcare de tors spre direcția în care mă aflam... și fusesem odată atât de apropiate.

Voia cu tot chipul să nu o urmăresc spre locul în care era parcată mașina. Abia la sfârșit am înțeles de ce mașina se afla într-un loc anume, despre care Z., probabil, nu voia să știu că există. Un loc „secret“ cunoscut numai de ea.

Tulpinițe de orhidee pe care lese întrevedeamu cu ochii minții făceau ând o coroană în jurul mașinii, se revărsau cu bogăție de pe cealaltă parte a drumului, ca o sursă de flori, de dragoste și de liniște...

Cu un nod în gât, mi-am continuat drumul, dar, după aceea, am așteptat să treacă mașinuța galbenă și am mers după ea până aproape de casă, mi-era frică să nu se întâmple ceva, oare ar putea înțelege așa o temere?

Ce voi face mai departe, cum voi putea să trăiesc fără să deranjez, fără să mă gândesc și fără să sufăr, dar, mai ales, fără să-i tensionez viața dragei mele Z.? Ce oare mai pot spune care să transforme ura în înțelegere și, poate, chiar într-o picătură de dragoste și prietenie, am spus tot, am dat tot, am îngenuncheat virtual și fără prididire, mi-am împreunat mâinile, dar fără să fi schimbat ceva...

Trei povești cu fantome: 1944 –1948 de Bhanu Kapil *

Nicio problemă. Totul este roșu. Copacii par că se apleacă. Camionul se apropia de satul Nurple. Să nu spui nimănui că era Nurple. Spune doar că era un sat vechi. O motocicletă venea din direcția opusă. Șoferul motocicletei nu avea cap. Pentru că rănile erau foarte de proaspete. De aceea, tot el conducea motocicleta. Trebuie să fi fost decapitat de curând.
- S-a întâmplat în timpul războiului? Nu, în zile normale. Șoferul camionului s-a speriat atât de tare, încât a învârtit volanul și s-a prăbușit într-un șanț.

- Ce vârstă aveai?

Cinci.

- Spune-mi o altă poveste.

Imaginați-vă un stup. Atârna de o ramură ca o praștie. Picura ploaia. Chacha-ji se căsătorește. După trei zile, el trebuie să-și ducă mireasă înapoi în casa mamei sale.

- De ce?

Așa este tradiția. Așteptau să vină autobuzul. Chachi-ji poartă un frumos sari, mătase argintie și roz, cu o margine aurie brodată cu flori de culoarea ciocolatei maro. Autobuzul vine după cinci minute. Cu greu au mers un kilometru, doi.. când acoperișul autobuzului lovește o ramură joasă. Tot roiul de albine cade pe autobuz. Albinele zboară direct prin ferestrele deschise și înțepă fețele, trupurile, ochii pasagerilor. Un autobuz gol vine din direcția opusă. Șoferul autobuzului trage pe stânga și semnalizează autobuzului gol pentru al opri. Toți pasagerii sunt duși acasă. Bat la ușă. Nu sunt recunoscuți. Fețele lor sunt umflate. Sunt demoni? Sunt morți? Nu au ochi. Urlăm! Doar mama mea, care recunoaște sariul lui Chachi-ji, știe cine suntem și ne lasă să intrăm. Apoi începe tratamentul.

- Cum au fost tratate înțepăturile? Există un fruct care crește sălbatic. Ne-a frecat pe trup cu el. Ochii lor erau ca niște fante. Nu-mi amintesc numele fructului. Corpul, totul, era umflat. Puteam să mor. Îți spun aceste povești, pentru că eu nu știu cât timp voi mai trăi.

- Nu fi prost. Nu ești prost. Spune-mi o altă poveste.

- Ce fel de poveste?

- O poveste cu fantome!

Bine, a fost o femeie bătrână, prietena mamei mele și a bătut la ușă, fără suflu. Tivul sariului ei era plin de noroi umed. Era amiază și, deși plouase, căldura era mare. A vorbit: nu vă voi spune de ce, dar trebuie să faceți exact cum vă spun, dacă doriți să vedeți ceva ciudat. Duceți-va la Sectorul patru, la casa din colțul opus pieței, cea cu poartă de bronz și luați cu voi niște fructe. Dacă vrei să vezi despre ce vorbesc, trebuie să mergeți imediat. Mama s-a pregătit.

M-am sculat și eu.

- Ce vârstă aveai?-

Șapte.

Mama a spus: Nu, tu rămâi acasă. Am spus nu. Mama a spus: Este foarte periculos. Dar eram amărât. Deci, am plecat. Am mers în spatele mamei cu ochii în jos, în pământ. Am ajuns la casa cu pricina. Ușa era deja deschisă. A văzut o doamnă așezată pe un pat cu șnururi, arătând foarte deprimată. Ea a făcut un gest către camera din spatele ei cu bărbia. Am intrat. Fiica ei culcată pe pat, cu un cearceaf pe față. Mama a pus două portocale pe pat. Portocalele din India arată ca mandarinelor, dar au dimensiuni enorme. Îți amintești de ele? Dintr-o dată, fata a început să urle. Mama ei s-a stresat. Care este problema? Fața a țipat: Mă bat tare și acum m-au aruncat de pe munte. Mama fetei a ridicat bustul fetei și ceea ce am văzut a fost îngrozitor: sângele curgea pe tot corpul, îi curgea din stomac. Mama a întrebat: De ce se întâmplă asta? Mama fetei a spus: Nu este nimic nou. Acest lucru se întâmplă de un an și jumătate. Sângele pe corp, dar și lucrurile din valiza ei sunt acoperite cu pete de sânge. Când mănâncă, cheaguri de sânge cad din hrana ei. În momentul în care spunem: iată mâncare, iată o rochie pe care trebuie să o porți, sângele se revarsă din ea. În acel

moment, mama fetei a văzut cele două portocale pe pat. Acestea sunt pentru fiica mea? Da, a spus mama. Mama fetei a început să cojească fructele. Apoi a țipat, arătând portocala către mămică mea. Era plin de sânge. Mama mi-a șoptit, du-te acasă. Dar nu m-am putut mișca. Portocala era umplută cu cheaguri de sânge. Fiica mea nu a mâncat de un an și jumătate, a spus mama fetei. Am plecat cât de repede am putut. În drum spre casă, ne-am oprit la casa bătrânei. "Această seară este decisivă", a spus bătrâna. Fata este posedată de o fantomă. O persoană foarte faimoasă vine să o trateze.

Este o fantomă ciudată. Mulți oameni din diferite religii au încercat să gonească fantomă, dar toți au eșuat. Odată, a venit un domn sikh. A călătorit de la Lucknow și, după câteva rugăciuni, a atârnat poze cu Guru Gobind Singh și Guru Nanak deasupra patului fetei. Apoi a scos o sabie mare și a atârnat-o și pe ea. Cu toate acestea, pozele s-au învățit dintr-o parte în alta, la fel și sabia, și au căzut pe podea. În această seară la 2 dimineața, un alt bărbat va începe

tratamentul. Vino cu mine. Vom merge să ne uităm.

-Mama ta s-a dus?

Ea i-a spus bătrânei că nu poate merge, pentru că la 4 dimineața trebuia să se scoale și să înceapă să gătească pentru ziua următoare. Dar până la urmă, a pus alarma pentru ora 2, iar când a plecat, am urmat-o. -Ce ai văzut?

Un bărbat stătea pe podea, recitând. O sută de oameni îl priveau sau așteptau în curte afară sau aruncau priviri prin ferestre. După un timp, bărbatul a luat un vas care era destinat picioarelor unei doamne. Se opri din cântec și i-a cerut fetei să stea în vas. Și ea a făcut-o. A început să recite din nou. Acesta era un vas simplu, din nichel. Fata a început să se învârtă. Bărbatul a rostit mantră cu mare viteză. Când părea că fata avea să cadă, vrăjitorul, pentru că asta era, o prinse și o duse jos pe pământ. El a spus publicului că dacă fantoma ar fi părăsit trupul fetei, arborele din curte va începe să tremure. Dacă ramurile se mișcă, fantoma a dispărut. Uite. Exact asta s-a întâmplat. Copacul a început să se agite de la sine. Niciun alt copac nu se mișca. În noaptea aceea nu a fost niciun pic de vânt. Toată lumea a aplaudat!

- A fost vindecată?

- Nu. Vrăjitorul a luat-o pe fată și a așezat-o pe patul ei. În acel moment, părul lung al fetei a început să se miște de la sine și să i se înfigă în gură. Trupul ei era pătat de sânge adus de mâini nevăzute. Am putut auzi zgomotul mâinilor care plesneau corpul ei, în timp ce o băteau cu sânge. Curând, ea a fost acoperită de la cap până la picioare de sânge.

Am trecut prin mulțime spre piciorul patului. Am văzut cum amprentele mâinilor apar pe corpul ei. Toată lumea a fost uimită și apucată de groază. Vrăjitorul era jenat și rușinat că încercarea lui a eșuat. Și-a luat plata și a plecat. Toată lumea știa că fata era posedată acum.

- Ce s-a întâmplat cu ea?

- Părinții au aflat despre un iaz în care oamenii duceau pe cei dragi, atunci când erau posedați de duhuri rele. Un vrăjitor locuia într-o colibă de lângă iaz și oferea tratamente tuturor celor care veneau în acel loc îndepărtat. Deci, părinții au mers la iaz și au plătit vrăjitorului o sumă imensă de bani. Li s-a spus că imediat ce vor ajunge acasă, fiica lor va fi perfect în regulă. Au ajuns acasă, dar simptomele au reapărut. Fata a trăit în acea stare și a murit după șase luni. Sfârșit!

© Traducere: Copyright AG

* **Bhanu Kapil** (născută în 1968) este o scriitoare britanică indiană care locuiește în prezent în Colorado. Ea predă la Universitatea Naropa și ca parte a programului MA pentru refugiați a Colegiului Goddard. Este autoarea mai multor cărți, printre care *The Vertical Interrogation of Strangers* (2001), *Incubation: A Space for Monsters* (2006) și *Ban en Banlieue* (2015).

Imagini- Nightcafe AI

Paul Celan - Yehuda Amichai

Un schimb de scrisori

Bulevardul Emil Zola
Paris
7-11-1969

Dragă Yehuda Amichai,

Ai fi primit aceste rânduri fără întârziere, dar am uitat să notez adresa ta, așa că am fost nevoit să o caut cu ajutorul unui amic din Tel Aviv. Simt sincera nevoie să îți spun cât de mult m-am bucurat să te cunosc personal dar și poezia ta, și cât de bine m-am simțit în compania ta.

Mi-e rușine să recunosc că nu mă pot descurca cu poezia scrisă în ebraică, trebuie să mă mulțumesc cu traducerile versurilor în limba engleză.

Și totuși am senzația că tocmai aceste căutări și ezitări îmi oferă un maximum de stare poetică. Cea ce tu pui și îți aparține în poezii izbucnește clar, cu forță și convingere.

Tu ești în poezia pe care o scrii, iar poezia scrisă este .. tu însuși. Imediat am împrumutat colecția de poezii traduse în engleză amicului André du Bouchet și el poet.

Spre bucuria mea el vede lucrurile la fel ca mine. Acum cartea circulă între ceilalți scriitori și redactori de la magazinul L'EPHEMERE unde și eu particip. Ne vom foarte bucura să tipărim poeziile tale, traduse în limba franceză. Există cineva în Ierusalim sau aiurea care a tradus poeziile tale în franceză sau ar putea să o facă acum?

Din păcate nu îți pot oferi ceva similar, anume o traducere în germană: de mult timp nu am mai scris nimic în limba germană, pentru nici un ziar german. Schimbările care s-au petrecut acolo, nu numai în mentalitatea editorilor, ci în primul rând în mine, îmi blochează total scrisul. Dar la Radio aş găsi o cale sau alta să vorbesc, ce părere ai de această idee? Manfred Winkler intenționează să-mi trimită prin amicul meu David Zidman din Tel Aviv un grup de traduceri de poezie ebraică în germană, majoritatea îți aparțin ție, dar din păcate, până acum nu le-am primit.

Dragă Yehuda, permite-mi să exprim aici ce am simțit spontan în timpul discuției noastre: Nu îmi pot imagina lumea fără Israel și nu sunt pregătit să o accept fără Israel.

Sper că înțelegi că faptul acesta trebuie să rămână confidențial, și nu public: astfel voi putea acționa cu toată forța. Personalitatea ta cât și poeziile tale mă fac să gândesc mereu la ce am declarat.

Cu adâncă grațitudine
al tău,

Paul Celan

Dragă Paul Celan,

M-a bucurat mult primirea scrisorii tale. Mă supui unui bir greu, să țin eu în spate Israelul întreg.

Oricine scrie ebraică își explică existența lui personală legată de poporul evreu și de limba lui. Căderea Israelului ar însemna căderea limbii mele. Nu va exista consolare în eternitatea cuvântului scris, ci doar a spiritului. Dragă Paul, sincer invidiez modul prin care reușești să transformi obiectiv cuvântul și imaginea (și astea printr-o subiectivitate maximală!) Poezia mea, ancorată în real și dictată pragmatic de evenimente, invidiază scrisul tău poetic. Imaginile mele sunt doar zgomotul zalelor de lanț, care mă leagă de întâmplările vieții. În legătură cu traducerile, am luat legătura cu Winkler. Din păcate încă nu s-a găsit un traducător în franceză. Cele mai bune urări, și rogu-te, mai scrie sau mai vizitează-ne din când în când.

Shalom al tău,

Amichai

Paul Celan - "Fuga morții: traducere Maria Banuș

Negru lapte al zorilor seara îl bem
la amiază îl bem dimineața îl bem noaptea
îl bem și bem
săpăm o groapă-n văzduh acolo patul nu-i
strâmt.
În casă stă un bărbat cu șerpii se joacă el
scrie
când seara se lasă el scrie-n Germania părul
tău auriu Margareta
el scrie și iese în fața casei și stele scânteie el
fluieră și-și cheamă dulăii
își fluieră jidovii să sape o groapă-n pământ
ne ordonă cântați acum pentru dans.

Negru lapte al zorilor noaptea te bem
te bem dimineața-n amiază și seara te bem
te bem și te bem.

În casă stă un bărbat cu șerpii se joacă el
scrie
scrie când seara se lasă-n Germania părul
tău auriu Margareta.
Părul tău de cenuși Sulamita săpăm o
groapă-n văzduh acolo patul nu-i strâmt.
El strigă săpați mai adânc în pământ voi unii
voi alții cântați mișcați din arcuș
își scoate pistolul din brâu îl flutură –
albaștri-i sunt ochii
înfingeți mai bine lopata voi unii voi alții
cântați pentru dans mai departe.
Negru lapte al zorilor noaptea te bem
la amiază te bem dimineața și seara
te bem și te bem
în casă stă un bărbat cu părul tău auriu
Margareta
părul tău de cenuși Sulamita cu șerpii se
joacă.
El strigă mai dulce moartea cântați moartea-
i un maestru din țara germană
el strigă mai sumbru atingeți viorile atunci
veți sui ca fumu-n văzduh
atunci veți avea o groapă în nori acolo patul
nu-i strâmt.
Negru lapte al zorilor noaptea te bem
te bem la amiază moartea-i un maestru din
țara germană
seara te bem dimineața te bem și te bem
moartea-i un maestru din țara germană
ochiul lui e albastru
cu glonțul de plumb te lovește te lovește
precis
în casă stă un bărbat părul tău auriu
Margareta
dulăii asupra-ne asmute, ne dăruie-o
groapă-n văzduh
cu șerpii se joacă visează e moartea-un
maestru din țara germană
părul tău auriu Margareta
părul tău de cenuși Sulamita.

Beatrice Vaisman

CUGETARI pentru luna MARTIE

Sfat:

Dacă nu-ți place să fii bătut la cap, nu-ți bate nici tu semenii.

Un cuplu perfect:

El arată idiot, iar ea, chiar este.

Definiție (caracterizare?):

"Imbâcsit" este cel care se simte (și se crede) perfect în zona lui de confort și nu e capabil să-și deschidă capul (orizontul) spre noi schimbări.

Se pare că toți caută perfecțiunea... Doar până și criminalii caută crima perfectă.

Doar când ești tânără și frumoasă

Poți să ieși și-n pijama din casă.

Multe lucruri în viață, nu contează cum încep. Contează cum se termină.

La pensionare:

Eu îți doresc să faci doar ce îți place,

Îsănătate, liniște și pace !

La ce-ți ajută gândirea pozitivă, dacă te-ai considerat și te mai consideri o persoană sănătoasă, dar ai ajuns să înghiți 8-10 feluri de pastile pe zi?

Uneori, când nu vezi sau auzi bine,

Mai adaugi puțin și de la tine.

Uneori, pun câteva întrebări, doar pentru a testa "normalitatea" interlocutorului.

Nu poți înțelege intențiile bune ale altora, decât dacă "îți stau" și ție în caracter.

Cică "cine caută, găsește". Problema e că de multe ori găsești cu totul altceva decât ai căutat...

Corespondențe fierbinți

From EDT

Din păcate, exista punctul mort în evoluția unor evenimente. Iar arabii, în general, negociază când vând mărfuri, când este vorba de pace, stabilitate, nu știu, nu vor. Pt ei pacea nu este nici măcar marfa, este ceva care le anihilează verbalizarea violenței. Se simt despuiați de modul tradițional de a fi. De aceea, în lume, numai un arab pune bombe, taie capete, în fine, un musulman, în fine, un fundamentalist. Câți creștini, budiști, ortodocși ai auzit ca și au transformat religia în atac și crimă? Indivizii mai scapă peste tot normelor, dar ei, majoritar, adera colectiv la un mod de a fi și a exprima o voință. Voința de a semăna teroare, frica, dezgust. Asta este calea, vocația pe care au ales-o. Nu toți cei de stânga liberali sunt orbiți. Eu nu sunt. Problema este așa. Când exprim această opinie sunt imediat catalogata de liberali ca extremistă. Și, știi bine ca sunt orice, dar nu una. Îi vad aici, am enorm de mulți colegi, sunt mulți în sănătate. Lucrează bine, dar se fofilează, pun mâna pe conducerea sistemului, inclusiv pe contra putere, sindicatul. Sunt puterea. Au făcut o de ani de zile, cu metodă. Iar dacă în trecut era un război...tandru, acum este dezlănțuit. Am un amic, evreu marocan. Are un prieten de copilărie, arab, au jucat fotbal împreună, au

băut bere împreună, au fost la școală împreună. De câte ori mergea în Maroc îl vizita, tipul venea la el în Montreal. Fiul arabului i-a spus să înceteze că-și pune familia în pericol, că vremurile alea s-au terminat, că în caz contrar, îi va reveni chiar lui misiunea de corecție.

Educația colectivă bazată pe crimă a ajuns la apogeu.

Profesor trezit [de Woke]: Capela Sixtină înseamnă „suprematism alb” ?

Bisericile au fost ținta favorită a rasiștilor – dar cel mai recent exemplu nu implică Ku Klux Klan sau o biserică neagră din sud. Narațiunea de data aceasta se concentrează pe o femeie în 2024, cu un doctorat, Robin DiAngelo. Ea crede că Capela Sixtină din Roma reprezintă „supremația rasei albe”.

DiAngelo este autor și profesor de educație la Universitatea din Washington. Ea și-a făcut o carieră profitabilă cu a sa lucrare despre vina Albilor și a inventat termenul „Fragilitate albă”, care a fost candidatul la titlul de „Cuvântul anului” în Dicționarul Oxford.

Modul implicit al doamnei DiAngelo este să vadă rasismul până și în supă sa. Într-un podcast recent, ea îi luminează pe ascultători cu privire la misterioșii supremațiști albi care pândesc în capodopera lui Michelangelo de pe tavanul Capelei Sixtine din Vatican.

Analiza ei savantă a picturii „Creația lui Adam” este într-adevăr demnă de cineva cu un doctorat:

„Dumnezeu este într-un nor și cu el sunt toți acei îngeri, iar el întinde o mână și îl atinge pe, nu știu cine este, David sau așa ceva [sic], și Dumnezeu este alb și David este alb și îngerii sunt albi, așa arată convergența perfectă a supremației albe, patriarhatul, nu-i așa?”

Poate că această evaluare seamănă mai mult cu o schiță defectuoasă a unui elev de clasa a cincea pentru o lucrare de cercetare după ce nu a acordat nicio atenție la cele predate în clasă.

S-ar putea ca DiAngelo să fi fost ocupată să participe la un protest în timpul unei sesiuni de clasă în care a învățat că pictura se numește de fapt „Creația lui Adam”. Sau fiind crescută în spirit catolic, poate că nu a fost atentă la școala duminicală. Omul către care se îndreaptă Dumnezeu într-una dintre cele mai cunoscute imagini ale istoriei este de fapt Adam, nu regele David.

De fapt, gafa lui DiAngelo trebuie iertată pentru că doctoratul ei este în „educația multiculturală” mai degrabă decât într-o disciplină academică reală.

Ea presupune că figurile lui Michelangelo sunt albe din cauza rasismului în stil modern, dar asta pentru că ea presupune în mod greșit că toate zonele urbane din 1512 arătau ca sudul centrului Los Angeles-ului în 2024. Orașele nu erau „diverse”, deoarece

majoritatea populației lumii nu a călătorit la fel de bine, sau frecvent sau în măsura în care este normal astăzi. Experiențele de viață ale lui Michelangelo au fost numai printre albi europeni, așa că subiectele din picturile sale aveau în mod natural aceste trăsături.

Ea nu reușește să recunoască faptul că figurile umane din arta tuturor culturilor și etniilor s-au asemănat cu cea din experiența artistului florentin. *Puține imagini chineze antice prezintă subiecte din Tanzania.!!!*

Marea majoritate a lumii timp de cinci secole - inclusiv oameni de toate originile - a recunoscut opera lui Michelangelo ca printre cele mai frumoase create vreodată. Narcisista DiAngelo duce ideologia progresistă marxistă absurdă la noi niveluri. În războiul ei împotriva civilizației occidentale, ea luminează lumea despre rasism despre care nu știa că există până când înțelepciunea ei infinită l-a descoperit.

today@mail.deepstatetribunal.com

UMOR

Patronul unui restaurant gustă mâncarea gătită de un nou bucătar și se strâmbă nemulțumit.

– Ai spus că ai lucrat și în Franța? întrebă patronul.

Bulă: – Da, domnule! În timpul ultimului război, la o cantină a ofițerilor. Am fost și rănit de câteva ori!

– Ai avut baftă! Dacă eram eu pe acolo, te omoram!

ANUNȚ

Jurnalul 89 nu va apare de 1 Aprilie !

Editura SAGA & Jurnalul Israelian, sunt dedicate promovării artelor și a culturii în spațiul de limbă română. Publicăm zilnic jurnalistică, recenzii, analize, invitații la evenimente culturale actuale. Reportaje la zi.

Traducem din trei limbi și tipărim cărți în Ro, la Amazon.com și Israel.

Vizitați <https://www.jurnal-israelian.com>

